BRAND

anarkistisk tidning sedan 1898, nr 2 2004 (38), 25 KR

Feminism i Malmö

Asylgruppen

Serier

Lesbisk kamp

ABC - fångkamp

Salarna var under helgen namngivna efter berömda kvinnor, med namn som Aleksandra Kollontaj, Audre Lorde, Frida Kahlooch Sylvia Plath för att nämna några. Det är samma ansikten som återfinns på flygbladet för Feminism2004.

Feminism i Malmö

På Sofielunds Folkets hus var det helgen 3-4 april feministhelg. En mötesplats för kvinnor och tjejer med olika bakgrund, där frågor om kön, klass, etnicitet och sexualitet togs upp. Det var ett tillfälle att träffas och diskutera, bygga upp strategier och allianser.

Syftet var att skapa en mötesplats mellan akademi och aktivism, mellan teori och praktik. De som låg bakom planeringen var en arbetsgrupp som jobbade inom organisationen Feminstiskt Nätverk, med plats i Malmö.

-Vi vill sprida, utveckla och höja feministiskt medvetande samt stärka kvinnors och tjejers organisering och inflytande. Vi vill också bidra till inspiration, diskussion och idéutbyte och att kvinnor bygger upp nätverk och skapar kontakter. Något som var viktigt för oss var att vara en blandad arrangörsgrupp, som även skulle avspeglas i programmet. Malmö är en etniskt blandad stad, men vid många tillfällen är det bara etniskt svenska kvinnogrupper som får chans att synas.

Nu samarbetar Feministiskt Nätverk med bland annat Svartskallebrigaden, Mana och lokala kvinnoorganisationer i Malmö. Många av arrangörerna har varit feministiskt och politiskt engagerade länge, och tyckte att det behövdes något mer utöver 8 mars.

-Kvinnokampen är integrerad i det vardagliga politiska arbetet, och vi ville lyfta fram kvinnofrågor och göra det synligare. Just för att feminism är närvarande i all politik har vi diskussioner och seminarier som handlar om rasism, prostitution, tredje världens feminism, sexualitet och makt, kvinnors arbetsvillkor och fackliga organisering. Det är viktigt att se helheten.

När jag kom in på Folkets Hus var det människor överallt, flest kvinnor och tjejer, men även en del killar. Bokbord med fanzines och presentationer av de olika organisationerna fanns utmed väggarna. I ett rum fanns det en barnavdelning, där barnen kunde få ansiktsmålning, leka, kolla på film och fika medan föräldrarna gick på föredrag och workshops. Det var ett mycket deltagande forum, med många workshops. Även många av seminarierna hade en kort inledning, sen var det diskussion mellan publik och föredragshållare, något som skapade ett aktivt deltagande från alla.

DJ-workshop

Praktiska workshops

SubTV är ett forum för lokal debatt med globalt utbyte. De producerar reportage med social inriktning i området kring Möllevången i Malmö. Innehållet påverkas av de boende och de vill verka för en mer nyanserad mediabild och uppmuntra till engagemang. Exempel på produktioner är senaste ”Svensk asylrätt? De e bar å åk” och en tidigare film om boenderätt på Möllevången. SubTV Girlcrew startades inom gruppen inför 8 mars 2003, då separatistiska arrangemang var planerade. Ett färdigt resultat är ”Kvinnors Intifada” från 8 mars i Malmö 2003, och de har även filmat kontinuerligt vid Feministiskt Forums kampanjer, nu senast vid två blockader som varit utanför en klubb som anordnat striptease. SubTV Girlcrew är med och bevakar tillfällen då kvinnor tar ordet och syns. Nu under helgen fanns det ett speakers corner som de höll i där alla kvinnor kunde framföra sina synpunkter om vad de ville.

Dragking. En rikskänd dragking kom och ledde en workshop. Under fyra timmar kunde tjejer och kvinnor testa på att spela en annan roll. Räta på ryggen,bak med axlarna och isär med benen! Att vara man är så mycket mer än att måla en mustasch. Att spela ett annat kön ger en inblick i sitt eget, och skillnaden i hur män och kvinnor går, står, pratar, skrattar och sitter.

-Det var jättekul! I början kändes det lite konstigt, men sen bara släppte allt, och i slutet var jag helt inne i det, säger Stina, en av deltagarna.★

Ett axplock ur programmet:

Kvinnors arbetsvillkor och facklig organisering
Film: ”Du ska nog se att det går över” av Cecilia Neant-Falk.
Vägen tillbaka - en kvinna från KRIS (Kriminellas Revansch i Samhället) berättar sin historia, om missbruket, att sitta inne, vägen från missbruket och att komma ut.
Paneldiskussion: Feminism och antirasism.
Prostitution - betald våldtäkt ,med Louise Eek.
Film och föredrag: Systerskapets år. Filmklipp visades från ett pågående projekt. Under ett års tid har filmare följt feministiska aktiviteter i Stockholm (aktioner, demonstrationer, paneldebatter med mera) för att dokumentera bredden i kvinnorörelsen.

INNEHÅLL BRAND:

02 Feministfestival Malmö
04 Lesbisk kamp Lesbisk Aktion i Göteborg
06 Lesbisk kamp i Mexico Vi finns och syns!
08 1 maj VS 6 juni Helgdag eller inte?
10 Global kvinnokamp Kvinnor i Palestina
14 Svartskallebrigaden ABC-kampanjer
16 ABC i Brasilien Fångkamp
22 Gnistor Nyheter från rörelsen
22 Det privata är politiskt Asylgruppen i Malmö
24 Trovärdig klasskamp Kampen mot porren
28 Svett & Etikett Dolores tipsar din sommar
30 Jordens salt Filmrecension

Brand Stockholm: brand@motkraft.net **Brand Göteborg:** brandgoteborg@motkraft.net **Brand Malmö:** brandmalmo@motkraft.net **Prenumerera:** 150 kr/6 nummer, pg 478 24 80-0 Brand är gratis för fångar
Adress: Box 150 15, 140 65 Sthlm **Web:** www.anarkistisktidning.org

BRANDTAL: Vem tar makten? Ingen! Alla tillsammans!

SAMHÄLLET VI LEVER och verkar i är uppbyggt av hierarkier och maktbegär. Hela tiden förminskas problemen och/eller göms undan, för att någon tjänar på att förtrycken existerar. Makt är inte bara vad företag eller regeringen har, det är också vad killar har gentemot tjejer, vad vita utövar mot färgade och vuxna mot barn och så vidare. Att utöva sin makt innebär inte bara att införa antiterroristlagar eller att hindra anställda att organisera sig. Det är även när domstolarna dömer till våldtäktsmännens fördel, för då upprätthåller de mäns maktposition, och när en färgad person osynliggörs, skyddas en rasistisk makthierarki. Att stå passiv gynnar bara de starka, vi måsta alla höja våra röster!

Vi är så få som slåss för våra rättigheter, som kämpar för ett samhälle där de svaga kan bli starka. Tyvärr kan vägen dit många gånger kännas oändligt lång, även om vi kämpar mot statens och kapitalens makt, så måste vi även bryta ner de maktrelationer och hierarkier som finns bland oss.

Feminst 2004 är ett bra inintiativ för att stärka kvinnor och dela erfarenheter över flera olika gränser. De förmedlar känslan att Tillsammans blir vi starkare!

Det behövs pepp och samvaro för att vi ska kunna kämpa, både mot stat och kapital, men även med oss själva. Det är det vi kan använda första maj till. Genom att gå ut på stadens gator, visar vi både borgarna att klasskampen lever men vi stärker även vår gemenskap och laddar upp med styrka och glädje inför ett nytt år av kamp.

Det har inte alltid varit en självklar rättighet att inte behöva arbeta på första maj. Många har blivit hånade och misshandlade i kampen för denna dag, det finns mycket historia bakom oss och varje år skapar vi ny. Vi måste kämpa för att göra det bästa av denna dag, göra revolution! Sossarna, borgarpacket ska visas att vi inte tänker släppa dagen ifrån oss. Upp till kamp!★

Brandredaktionen

Lesbisk Kamp

UNDER NÅGRA försommardagar förra året fylldes Göteborg av glada och upproriska flator. För att synliggöra sin kärlek och kamp deltog de i den första lesbiska demonstrationen i staden på många år. Under gassande sol intogs Götaplatsen av dansande flator. Flator som tröttnat på att bli osynliggjorda av bögar i gaysammanhang, av heterosexuella kvinnor i feministsammanhang och av män i alla politiska sammanhang. I år är det dags igen.

Demonstrationen är en del av en större festival som arrangeras av Lesbisk Aktion, en grupp bestående av lesbiska feminister i Göteborg. Gruppen bildades våren 2003 efter kontakter med autonoma lesbiska kvinnor i Mexiko som där höll på att arrangera den första lesbiska demonstrationen i Latinamerika. Kvinnorna i Göteborg bestämde sig för att visa dem sitt stöd genom att skicka över en banderoll. Under arbetet med banderollen kom oundvikligen frågan: När genomfördes en lesbisk demonstration i Göteborg senast? Så bildades gruppen och arbetet med den första festivalen började. Den blev succé och nu arrangerar de en till. De ser festivalerna som en synliggörande och uppsamlande del i det fortgående arbete som krävs för att skapa en värld med plats för många världar.

Så här berättar Lesbisk Aktion om sig själva:

”Lesbisk Aktion har som fokus att bekämpa den strukturellt påtvingade heterosexualiteten. Vi tror nämligen inte att förtryck av lesbiska endast beror på fördomar som kan försvinna genom upplysning, utan uppfattar förtrycket som en genomgripande struktur som aktivt tvångsheterosexualiserar samhället. För att få syn på dess mest visuella uttryck behöver man bara gå in i en videoaffär och läsa filmtitlarna under ”drama” eller röra sig en stund bland reklamen på stan. Men strukturen verkar på alla nivåer i samhället och går ofta betydligt djupare, den griper till exempel mycket konkret in i våra liv i skapandet av normala kvinnor och män. Heterosexualiteten kräver nämligen två tydligt identifierbara kön. En del av dess logik är också att det ena könet är överordnat det andra - gissa vilket? Vi gör uppror mot dessa stereotypa normer som säger hur kvinnor och män ska vara och leva!

För att upprätthålla sin status som något helt naturligt och självklart måste heterosexualiteten avgränsa och kategorisera icke-heterosexuella. Lesbiska framställs som avvikare. För att hålla oss tillbaka har det alltid använts våld. Är du och din tjej för tydliga med er lesbiskhet är det helt i sin ordning att ordningsvakten kopplar strypgrepp på dig och sedan brutalt slänger ut er. Det behövs inte heller mer för att hamna på någons dödslista. Men vi strävar inte efter att omfattas av heterosamhällets normalitet. Vi bekämpar allt vad det står för. Vi vill bygga våra liv på våra egna premisser!

Vi anser att tvångsheterosexualiseringen verkar tätt tillsammans med andra maktstrukturer så som patriarkat, rasism och kapitalism. Därför deltar vi i kampen mot alla former av förtryck, men gör det alltid utifrån vår lesbiska ståndpunkt. Den nionde november demonstrerade vi till exempel under parollen ”Flator mot fascism” och vi kommer att delta i årets första maj demonstration.

Genom vår separatism ställer vi oss också kritiska till det kvinnoförakt som vi ser som ett allvarligt problem inom queer- och gayrörelsen. Vi ser en poäng i synliggörandet som gayrörelsen har stått för, men tycker att den måste ta itu med sina patriarkala strukturer och vi är också kritiska till pornografin och kommersialismen som ryms inom den.”★

Lesbisk Aktion

Lesbisk kamp i Mexico

Ett gäng feministiskt organiserade flator i Götet inspirerades av den kvinnokamp som existerar i Mexiko. Dessa lesbiska aktivister som utmanar patriarkatet och kapitalet på tusen sätt, bland annat genom poesi, graffiti, musik, politiska texter, debatter, aktioner, demonstrationer, tidningar, fanzines och en underbar humor. De ordnar en mängd olika studiecirklar och analyserar sin verklighet för att kunna spegla kvinnors liv.

De lesbiska grupper som finns och verkar i Mexiko har en uppfinningsrikedom som direkt smittar till entusiasm, glädje och organisering. Att möta dem innebär att utvärdera vår gemensamma kamp och tillsammans få vrida och vända på den, kommentera, kritisera, fråga och sätta ord på den värld vi kämpar för. Som i vårt gemensamma fall är en värld med plats för många världar.

2a Marcha Lésbica, México 2004
20 de marzo, 4 de la tarde. Del monumento a la revolución al Zocalo Capitalino

Under en resa till Mexiko vintern 2002 träffade jag många kvinnor från de organisationer som arbetar med Lesbisk Demonstration i Mexiko. Att träffa dem var fantastiskt kul och intressant. Vi pratade om våra erfarenheter som aktivister, att vi drar igång många arbeten och jobbar som attan och att många lesbiskt organiserade fortsätter med kampen hela livet.

Aktivisterna ifrågasätter de olika gränser som delar nationer och människor åt, de använder ett språk som kämpar för att avväpna skapade gränser. Kvinnorna jag mötte läser mycket tillsammans och analyserar olika texter, de pratar om feministiska motbilder (till de normgivande kvinnobilderna) och de arbetar med att skapa utrymmen som kvinnor kan verka i. De gör också aktioner som till exempel att ockupera en katolsk mässa, då de tar mikrofonen från prästen och ställer frågor.

De får också inspiration av den kvinnokamp som sker bland annat här i Sverige. De har hört om olika kvinnors kamp här och de tycker att det vi gör är toppen. Att möta människor från ett annat land kan hjälpa oss att spegla våra egna liv och vår kamp. Vi tränas i att formulera vilka vi är och vad vi vill, att samtala om vad de gör och vill, om skillnader, om koloniala strukturer och om solidaritet, det är många tuffa frågor att tänka kring och samtala om tillsammans. Det är en stor utmaning att mötas och många skratt att dela. Minnena och samtalen jag fick fortsätter att finnas i mig även efter jag kom hem. Jag längtar tillbaka och vill fortsätta min kontakt med dem. Idag har jag en basgrupp på nätet med två som bor i Mexiko City.

Om du funderar på att åka till Mexiko är det en bra idé att lära dig spanska, många talar inte engelska och flera protesterar öppet mot USA genom att inte lära sig engelska. De tar gärna emot artiklar från oss på spanska om hur vi arbetar och organiserar oss, skicka det till Lesbianas en colectiva (adress i på andra sidan). Slagorden på detta uppslag är sådant jag kunde se på murar och väggar i Mexiko City:

LOCAS DEL MUNDO, NO DESESPEREN
Galna kvinnor i världen, förtvivla inte! ★

Gabrielle

Luchemos no solo por nuestros derechos
principalmente luchemos por nuestros deseos.....

Låt oss inte enbart kämpa för våra rättigheter, låt oss framförallt kämpa för våra önskningar

Grupper som är med i den lesbiska demonstrationen:

Telemanita: ett kvinnokollektiv som folkbildar kvinnor i video filmningens grundkoncept så att kvinnor kan utnyttja detta verktyg för att folkbilda, organisera eller som ett uttrycksätt. Deras arbete har fokuserat på feministiska kvinnor och flickor, samt någon gång med solidariska män i kampen.
xanda@prodigy.net.mx

Archivo Histórico Lésbico: 1995 grundades ett centrum för dokumentation och historiskt arkiv för Mexiko, Latinamerika och Karribien, det heter Nancy Cardenas. Syftet är att inhämta och bevaka det historiska minnet av de lesbiskas existensen i detta område.
normamogrovejo@hotmail.com

Prensa editorial Les Voz: Tidningen Les Voz är en organisation som bildades 1994 som ett alternativ till media för att skriva och publicera en tidning som informerar och vill stärka de lesbiska och bisexuella kvinnorna i Mexiko. För utgåvan med temat männskiga rättigheter tilldelades tidningen priset Synliggörande i Miami.
www.lesvoz.org.mx
servicios@lesvoz.org.mx

Mujeres artesanas de Tláhuac: Hantverkskvinnor i Tláhuac. Idéen tog form 1985 då ett kooperativ fick stöd efter jordbävningen samma år. Stödet var till kvinnor som arbetade med lerhantverk. Idag är det ett kvinnokooperativ som bland annat har byggt sin egen keramikugn. De har en lokal öppen för alla kvinnor som vill arbeta med lera och förkovra sig inom detta hantverk. Mänskliga rättigheter och arbetsrätten diskuteras mycket.
PostAdress: Mar de Frio no. 250 Col.Selene, Delgación Tláhuac, México D.F.

LesbiAnAs en ColectivA: Grundades 1998 som en lesbisk/feministisk/ autonom organisation. Arbetet består i att synliggöra och organisera lesbiska i Mexikos samtliga delstater. De dokumenterar och anmäler alla brott riktade mot lesbiska kvinnor. Idag har de fem kvinnor som gruppen består av kontakt med kvinnor i tolv delstater.
lesbianasencolectiva@hotmail.com

Colectivo Diversiles: Lesbisk grupp som arbetar med bland annat terapi, poesi, fotografering, video och måleri. www.mx.geocities.com/ diversiless

Lesbisk demonstration: www.marchalesbica.org

Observera att det finns fler organisationer. Bland annat en anarkafeministisk tidning som heter Las Brujas. Mer om den kan ni få reda på om ni mailar till lesbianas en colectiva: lesbianasencolectiva@hotma il.com

SER MUJER
NO ES UN DATO INDIFERENTE

Att vara kvinna
är inte en obetydlig detalj

Esta Mujer
inmensamente gorda
inmensamente negra
inmensamente pobre
anuncia
que los
inmensamente blancos
inmensamente machos
inmensamente ricos
caerán

esos que hoy
humillan al mundo

Lesbianas Feministas Autónomas

Denna Kvinna
jättetjock
jättesvart
jättefattig
kungör
att de
jättevita
jättemachos
jätterika
kommer att störtas
de som idag
förödmjukar världen

"Yo soy quien soy, no me parezco a naiden....Y al cuerpo, lo que pida". Comando lésbico pernicioso. Frente de batalla por el ocio y diversión entre mujeres.

Jag är den jag är, jag liknar ingen...Och till kroppen, det kroppen begär". Den fördärvliga lesbiska kommandot. Slagordning för nöje och förströelse mellan kvinnor.

1 MAJ VS 6 JUNI

Första maj möter sjätte juni. Riksdagen har sagt ja, sossarna har sagt ja, LO har sagt ja, alla har sagt ja till att nationaldagen ska bli en allmän helgdag. Inför omröstningen i riksdagen fördes en intensiv propaganda från högern om vilken helgdag som skulle tas bort. Om sjätte juni blev helgdag skulle det vara första maj, tyckte högern, istället för någon av påskdagarna, som också låg på förslag. (För Gud och staten förbjude att man kan få fler helgdagar på året till arbetarna!). Första maj är ännu kvar som helgdag, men att förslaget överhuvudtaget kom upp tyder på en höger som alltmer vill splittra arbetarklassen.

DET VAR 1889 allt började, när det på Andra Internationalens möte togs ett beslut om att från och med året efter skulle 1 maj vara den dag då arbetare i alla länder skulle gå ut i gemensamma demonstrationer för sina krav, som vid det här tillfället var åtta timmars arbetsdag. I Sverige jobbade människor tolv timmar i genomsnitt, men det var heller inte ovanligt att jobba upp till 17-18 timmar på en dag. Beslutet sågs inte med blida ögon av den borgerliga makten. Vid demonstrationen i Stockholm skrev tidningar att "med hjälp av polis och soldater ska samhället kunna bjuda spetsen mot de omstörtningslystna". 1930, ungefär 40 år efter att kravet restes, fick kravet på åtta timmars arbetsdag laga kraft. Men vad är betyget på kampen när vi fortfarande är kvar där idag? Vi måste ha tid och ork för att kunna organisera oss, och en arbetande, ensamstående mamma med två deltidsjobb kan knappast vara pigg på att sitta i möten den tid hon tvingas utföra obetalt arbete i hemmet.

Pompa och ståt

Första maj är sedan 1938 en nationell helgdag, den dag på året som är tillägnad arbetarklassen. Med sossarna som fanförare för ett av de länder i Europa som snabbast anpassar sig till den nyliberala agendan, går det mot ett sorgligt slut. På den lilla ort jag växte upp i fanns, när jag var liten, ett demonstrationståg anfört av sossar. Folk gick med sina hemgjorda plakat: "Spruta inte gift på min mat!", Högre lön!", "Kommunen – ta ert ansvar!" Drillflickorna gick i täten, sedan blåsorkestern, alla fackklubbar och sedan det lösa folket. Allt avrundades med en stor fest i Folkets Park. Tro inte att det är en glorifiering i användandet av blåsorkestrar och fanor, men att ibland omge sig av pompa och ståt och fina standar innebär ändå skillnad från vardagen, den skillnad som ibland behövs för att skapa pepp och gemenskap i att arbeta fackligt eller organisera sig med sina arbetskamrater på andra sätt. Idag får de som vill demonstrera i min hemstad sätta sig i en buss och åka fyra mil till nästa stad. Andra roliga tillfällen från nutid är när sossarna i Jönköping år 2000 hade tre(!) blåsorkestrar utportionerade i sitt tåg, allt för att täcka upp den uppenbara brist på arbetare som valt att utnyttja sin lediga dag till nåt mer produktivt än att stödja den "tredje vägen" politik sossarna kapat från Blairs England. Den politiska ideologin försvinner i drillflickornas representation av arbetarklasskampen och blir till en urgröpningen av den enda dag på hela året som är avsatt åt arbetaren direkt. Detta är ett klart resultat av den mer indirekt, osynliga urholkning som makten har ägnat sig åt. I och med att arbetskraften blivit mer "flexibel", och "anpassningsbar", kan steget närmas mot att ta bort en röd dag, som ändå på många håll fungerar som en samlingsplats med kampanda. Som den stora massamling den förut verkat som, är första maj på väg ur tiden.

"Den första maj ska från nu bliva vår, då tåga vi enade fram", är en del från en gammal kampsång. Frågan är vart enigheten tog vägen. Förr trotsades överheten på första maj, nu leder de själva de alltmer krympande tågen. Enigheten och styrkan i underifrån perspektivet blir istället synligt på alla de andra demonstrationer som syns, som sker vid hotande nedläggningar av sjukhus och vårdcentraler, utvisningar av flyktingar och total brist på fritidsgårdar för att nämna några exempel. Det förs en brandkårspolitik av folket som engagerar sig i dessa demonstrationer, då politikerna sviker genom att inte ha någon direkt politik, utan mer en opolitik i vad de gör. "Internationalen" sjungs, men de enda man vill vara internationella med i sosseleden är Sverige och svenskarna, känns det som.

Så, vad spelar 6 juni då för roll i svenskars hjärtan? Inte så stor uppenbarligen, eftersom vi inte ägnar oss åt samma flaggviftande som det görs i Norge på 17 maj. Visserligen bankas nationalsången in i huvudet på små barn skolan igenom, så försök görs ju. Nu är vi ju européer i EU-land allihop, så det kan ju tyckas att det är onödigt att först nu komma på tanken att göra Sveriges nationaldag till en helgdag. Kan vi bara vara välanpassade européer om vi är nationalistiska så det skriker om det? Högern har försvaret att dagen är viktig för integrationen då en helgdag med festligheter är ett bra sätt att välkomna nya medborgare och förhindra högerextrema grupper att ta över nationaldagen. De få nya medborgare som överhuvudtaget välkomnas i Sverige, vill säga. Riksdagen och regeringen gör ett försök att bygga nationaliteten uppifrån och ned, genom att vilja instifta helgdagen. De rasistiska ideologierna och tankarna smygs in och får fäste i ett Sverige som ser sig själv i vacker dager, samtidigt som Ilmaar Reepalu, kommunalråd i Malmö, och andra kommunalråd i storstäder runtom i Sverige lägger förslag som går ut på att exkludera invandrare och skapa specialregler för dem som är bidragstagande. Man kan ju ha vackra tankar om att ett försök görs att ta tillbaka svenska flaggan och nationaldagsfirandet från rasister som under 1990-talet i Sverige skrek och skränade. Men vad det i verkligheten betyder är ju en förlorad kamp men en vinst för extremhögern om man går deras krav till mötes och det görs en helgdag av 6 juni. Då kan de lugnt tuffa på och propagera, medan utrymmet till motargument krymper och läggs på individen som måste organisera motstånd om nassarna bestämmer att fira sjätte juni, vilket de säkert stolta gör när det blir en helgdag.

6 juni på tapeten

Historien om hur sjätte juni lyfts fram i betydelse är lång. Redan 1988 kom det in motioner om att göra sjätte juni till helgdag, men då hänvisade konstitutionsutskottet till att formerna för firandet av nationaldagen/svenska flaggans dag gavs tillräckligt med utrymme för att markera nationaldagens betydelse i det svenska samhället. 1991 var frågan uppe på tapeten igen, och 1993, under det borgerliga styret, tillsattes en utredare som året efter gav förslaget om att sjätte juni skulle bli helgdag på bekostnad av antingen första maj, Trettondedag jul, Kristi himmelfärds eller Annandag pingst. I beslutet ansågs det att annandag pingst lättast skulle kunna tas bort, men att första maj, den enda dagen tillägnad arbetarkampen, ändå låg med i förslaget bland alla de kristna högtidsdagarna är intressant.

"De rasistiska ideologierna och tankarna smygs in och får fäste i ett Sverige som ser sig själv i vacker dager, samtidigt som Ilmaar Reepalu, kommunalråd i Malmö, och andra kommunalråd i storstäder runtom i Sverige lägger förslag som går ut på att exkludera invandrare och skapa specialregler för dem som är bidragstagande."

Självklart grabbade högern tag i det halmstrået och började propagera för att första maj skulle försvinna som helgdag. Man fortsatte även att lägga in motioner nästan varje år under hela 90-talet. 2002 var senaste gången en motion tog upp frågan igen och då hade opinionen hos riksdagen svängt, som ansåg att det låg i allmänhetens intresse att göra en helgdag av nationaldagen. Den 17 januari 2002 beslutade riksdagen att nationaldagen den sjätte juni ska bli allmän helgdag och de uppmanade regeringen att ta fram ett sådant förslag. Den förste mars 2004 hade utredningen på sig att lämna ett förslag, men det har nu blivit uppskjutet till tredje maj. För tro det eller ej, men det största problemet när en ny helgdag skapas är inte varför eller formuleringar i lagstiftningen, utan hur mycket det ekonomiska bortfallet kommer att bli.

En nationaldags betydelse ligger i att motverka inre stridigheter som kan finnas, upphöja nationens stoltheter och de goda gärningar och dåd som skett i nationens namn, och Sveriges nationalsång, som säger "du tronar på minnen från fornstora dar, då ärat ditt namn flög över jorden", är ju verkligen en hyllning till den tid då Sverige var en imperialistisk krigsnation. Folk ska kunna känna sig stolta över de krig, massutrotningar, den rasism och skattepolitik med mera som staten (och kungen) i landet ägnat och ägnar sig åt. En känsla av: " Det här har vi gjort, kolla på oss, vi kan så mycket mer än er, är så mycket mer utvecklade, har en så värdefullare historia etc." Att grundfästa sådana tankar i folks sinnen kan göras på olika sätt, som till exempel Ny Demokrati populistiskt gjorde, som Fame Factory - Bert var med och ledde i början av 90-talet.

Det sker en popularisering av nationen när man gör sjätte juni till en helgdag. Även om sossarna traditionellt har varit vad som kan betraktas som nationalistiska, går SAP och LO idag mot en mer protektionistisk och nationalistisk politik, när även de ställer sig bakom förslaget om nationell helgdag tillsammans med de borgerliga partierna. Ett exempel på detta är vinterns kampanj från Byggnads mot svart arbetskraft från Östeuropa. Kampanjen visar på ett existerande problem, där arbetsköparen spelar ut svaga grupper mot varandra, det vill säga den billiga arbetskraften och anställda inom Byggnads som står utan jobb. Frågan är ifall lösningen är att lägga skulden på de byggjobbare från de gamla öststaterna, som inte har några val utom arbetslöshet med minimal eller ingen ersättning i hemlandet eller att istället rikta kritiken mot de som har makten och skapar lagarna.

Sossehistorien om 1 maj

När arbetarna började demonstrera på första maj hade de vinden emot sig. Fabriksägare sparkade anställda som var med i firandet första året eftersom det var en torsdag och vanlig arbetsdag. De mest aktiva organisatörerna drabbades av svartlistning och fick därmed svårt att få jobb. De borgerliga tidningarna häcklade arbetarna och undrade varför de skulle behöva ytterligare en ledig dag om året. Första maj demonstrationen fungerade som ett sätt att ta plats och skapa en arbetaroffentlighet. Då, som nu, är det svårt med ”offentligheten”. Då togs en del av det offentliga rummet i besittning samtidigt som socialismen blev representerad. Nu har vi ju ”offentlighet” i form av reklampelare överallt (till de som har pengar att köpa upp offentligheten)”, offentligheten” för oss, som inte har de 100 000 kronor som krävs för att visa vår åsikt, förstås tydligast genom de förbud mot affischering och graffiti som finns idag.

Som den arbetarklassens dag första maj alltid har varit, har sossarna alltid med önskvärd tydlighet själva definierat vilka som passar och vilka som inte borde göra sig besvär. På sena 40-talet valde en del LO-fack att gå i kommunisterna förstamajtåg som en protest mot den grå politik som fördes av sossarna. De attackerades då retoriskt av sossarna och anklagades för att splittra arbetarklassen, när de borde stå enade mot borgarna. Den fackliga betydelsen gavs en större roll än det politiska innehållet. När första maj startade var det i ett vakuum, människor visionerade framåt och skapade ett forum. Redan på 30-talet kom kritik om att förstamajdemonstrationerna blivit ritualiserade, och på 50-talet erkändes man till och med att de inte längre var de svaga som demonstrerade, utan de starka: medelklassen. Vad som hände var att man blickade bakåt och försökte motivera människor att demonstrera för vad de uppnått, för den politik som förts innan, då nulägets politiska innehåll mer och mer tunnades ut.

1 maj är död- leve 1 maj!

Sossarna har för länge sedan avvikit som ledare eller ens deltagare i klasskampen. Att nu ställa sjätte juni mot en dag som första maj innebär en konkurrens och snedvridning. De vill flytta fokus från klassgemenskapen och avpolitisera och införa bara firande istället för kamp och firande. Implikationerna av att sjätte juni görs om till en helgdag ligger i den acceptans och närmande till det främlingsfientliga och nationalistiska tänkandet. Att härska genom att splittra, i ”vi” och ”dem”, men inte i klassbemärkelse, för det är ju då vi är starka, utan i Sverige och de andra länderna. Det är viktigt att tänka på att nationalism är en lika politisk ideologi som socialismen, fastän det inte utgör basen hos sossarna (som tur är). Genom att sätta fokus på något nytt kan man föra över ljuset från det som är viktigt på riktigt, det ljus som även i dagsläget inte tillräckligt faller på Sveriges politik för att den ska bli allmän och kunna kritiseras som sig bör. Förut populariserades första maj, försök gjordes att göra det till en fest i mindre stela former, efter att ha insett att det ideologiska innehållet försvunnit. Nu har sossarna gett upp det försöket, och går istället över till sjätte juni, där de inte behöver låtsas att de har något innehåll förknippat med arbetarkamp. Det som en gång var en symbolisk resurs och bärare av en utopisk vision om ett bättre samhälle har nu blivit en belastning för sossarna. Det intressanta i sammanhanget är ju att redan 1938, då de gjorde första maj till helgdag, hade kritiken om att första maj stagnerat och blivit institutionaliserat kommit. Redan då gjordes försök att rädda ett sjunkande skepp från sossarnas sida.

Tillfället att offentligt höja sin röst krymper. Första maj fungerar som en offentlig mötesplats, och det är viktigt att utnyttja de tillfällen som finns. Vid möten interagerar vi, utbyter information, samtalar, visar vår styrka och att det går att göra en skillnad. Att demonstrera ger oss en självkänsla och människovärde som är viktigt att hålla fast vid. Första maj är på inga sätt sossarnas dag, det är arbetarnas och arbetarrörelsens. Det är också ett uttryck för solidaritet med förtryckta folk över hela världen. Fortsätt demonstrera! Upp till kamp!

Olga Mayra

Fakta

Första maj högtidlighålls till minne av de fem anarkister som i Chicago 1886 felaktigt dömdes till döden för en bombsprängning. Under andra Internationalen 1890 beslutades att arbetare i alla länder skulle demonstrera den första maj med åtta timmars arbetsdag som krav. I Sverige demonstrerade arbetare på 20 platser runt om i landet med kravet åtta timmars arbete, åtta timmars fritid, åtta timmars sömn.

1938 blev första maj allmän helgdag i Sverige, och firas traditionellt med demonstrationer för arbetarklassens politiska strävanden.

1916 blev sjätte juni svenska flaggans dag, och 1983 blev det också Sveriges nationaldag. Den tredje maj i år kommer redovisningen från justitiedepartementet om sjätte juni också ska vara en nationell helgdag.

Sjätte juni härstammar från årsdagen av Gustav Vasas kungaval 1523 då grunden också lades till ett svenskt nationellt rike, samt antagandet av 1809 års regeringsform som fastslog medborgerliga fri- och rättigheter, samvetsfrihet, tryckfrihet, yttrandefrihet och säkerhet till person och egendom (låter fint, va?).

Global kvinnokamp

ATT FEMINISMEN ÄR en global rörelse är något som ofta förbises, ibland även av feminister själva. Som många postkoloniala feminister har påpekat så har feminister i väst ofta varit exkluderande mot kvinnor som lever i ett annat socialt, ekonomiskt och geografiskt sammanhang. Feminismens kvinna har många gånger varit den västerländska, vita, heterosexuella medelklasskvinnan. Kvinnor i Tredje Världen, i synnerhet i arabvärlden, representeras som passiva, omedvetna, och framförallt inte som feministiskt medvetna i någon som helst utsträckning.

När jag var i Palestina i somras träffade jag en italienska som var medlem i en internationell kvinnoseparatistisk fredsorganisation. Jag var intresserad av deras arbete och frågade henne om deras feministiska agenda (jag tog lite förgivet att de hade en sådan) och på vilka sätt de arbetade med palestinska kvinnogrupper. Hon svarade mig att de inte hade en politisk plattform, att de inte var en feministisk organisation. Vidare sa hon att ”we're not here to export feminism”. Vi är inte här för att exportera feminism! Genom att göra detta uttalade hon visade hon vilka absurda uttryck den västerländska etnocentrismen och kulturrelativismen kan ta sig, även hos grupper som menar väl och säkerligen inte är medvetna om vilken nykolonial världsbild man reproducerar. Detta synsätt; att feminism är något unikt västerländskt, eller att den feministiska kampen inte skulle behövas i vissa situationer, är kanske det allra största hindret för ett verkligt globalt systerskap.

Kvinnorörelsen i Palestina

Kvinnor har i Palestina organiserat sig skilda från männen, för att kämpa för en självständig stat, ända sedan en nationell rörelse bildades i landet. Till en början var detta också det enda syftet med kvinnors organisering, men ganska snart började de få en medvetenhet om att det koloniala förtrycket inte var det enda de levde under.

När kongresser för arabiska kvinnor började hållas redan i början av 1900-talet, i samband med att arabnationalismen växte sig stark fick kvinnor ett eget forum som de använde för att nå en politisk medvetenhet i olika frågor. Separatismen var inget primärt val från kvinnornas sida, den var helt enkelt en följd av att det skulle vara otänkbart för kvinnor, speciellt de inom medelklassen, att delta i politiska projekt sida vid sida med männen.

Dessa forum gav ändå upphov till en medvetandehöjning och en början till en politisering av kvinnors situation, som kanske inte hade varit möjlig om kvinnorna hade deltagit i männens kongresser. De fick en möjlighet att skapa sig en gemenskap som inte var beroende av manlig dominans där de kunde nå fram till en egen agenda. Jag tror att om kvinnorna istället hade organiserat sig tillsammans med männen hade det kanske tagit längre tid att nå fram till den feministiska medvetenheten. De hade då varit tvungna att ständigt underställa sig männen i deras organisationer och frågor om kvinnors situation hade kanske inte fått något utrymme, men nu fanns det en plats där de kunde verka i avskildhet och odla en gemenskap.

Den feministiska medvetenheten inom den palestinska kvinnorörelsen brukar spåras tillbaka till 70-talet, när den nationella rörelsen och även kvinnorörelsen blev mer aggressiva och utåtriktade i sina arbetssätt. En övergripande trend av aktivt motstånd började se dagens ljus. De första formaliserade kvinnogrupper som startades på de ockuperade områdena var de välgörenhetsorganisationer som startades av kvinnor ur medelklassen. De byggde inte på feministiska ställningstaganden utan på en uppvärdering av kvinnors omvårdande förmåga och i allmänhet borgerliga medelklassvärderingar. Under slutet av 70-talet startades grupper av kvinnor som var knutna till de politiska partierna; kvinnors arbetskommittéer. Arbetskommittéerna lade stor vikt vid att aktivera kvinnor och de genomförde olika utbildningar i till exempel sjukvård. De menade att kvinnor måste skaffa sig möjlighet att indriva en egen inkomst för att kunna nå oberoende från männen och på så vis nå frihet. De drevs av välutbildade kvinnor i städer eller de större byarna. Dessa kommittéer hade ibland svårt att verka, speciellt på landsbygden, där framförallt männen höjde protester mot kvinnors deltagande i politiska angelägenheter. De hade också svårt att nå ut till dessa kvinnor som i många fall var outbildade. Så för att i större utsträckning nå ut till fattiga kvinnor på landsbygden, samt för att förbättra kvinnors villkor på arbetsmarknaden och motverka trakasserier, hade de olika kommittéerna program för att stärka kvinnor och uppmuntra till arbete. Kommittéerna var knutna till de politiska partierna och liknade på många sätt fackföreningar. De var organiserade enligt i det närmaste syndikalistiska principer och var öppna för formulerandet av specifika agendor för kvinnors rättigheter.

Nationell befrielse och feministisk kamp

Kvinnorörelserna i Palestina har två förtryck de kämpar mot: det patriarkala och det som den israelska ockupationen utgör.

Det var under den första intifadan som det proaktiva feministiska arbetet satte igång med stor kraft. När upproret bröt ut innebar det två revolutioner. Dels innebar det massiva folkliga motståndet mot ockupationsmakten en revolution, och dels så innebar det en så rejäl omskakning av genusordningen att kvinnor gick ut på gatorna och demonstrerade och på andra sätt hade aktiva roller i motståndet.

Den andra intifadan skiljer sig på många sätt från den första. Dels är delaktigheten bland kvinnor inte alls lika stor och dels så har motståndet fått en ökad islamistisk prägel. Amneh, som jag träffade i Östra Jerusalem, betonade vikten av att den palestinska kvinnorörelsen behåller sitt feministiska perspektiv och inte släpper detta till förmån för ensidig nationell kamp. Amneh jobbar för JCW (Jerusalem Center for Women) som är ena halvan av The Jerusalem link. The Jerusalem Link är en organisation där palestinska och israeliska kvinnor samarbetar för en rättvis fred enligt en tvåstatslösning med det feministiska perspektivet väl integrerat. Vad som oroar henne är att feminismen kommer att glömmas bort, även av kvinnorörelsen, efter bildandet av en palestinsk stat. Hon menar att kvinnorörelsen sedan Oslo-avtalet har fått utstå en backlash. Vad som har bidragit till denna backlash är den ökade islamiseringen av motståndet och familjens förhöjda status.

Efter fördrivningen 1948 var det kvinnorna som fick bära det tyngsta lasset. Det var ett primärt projekt att i flyktinglägrena försöka upprätthålla den nationella identiteten och vad som sågs som traditioner. Detta identitetsskapande skedde då territoriet, den materiella basen, för den nationella identiteten hade rycktss loss under fötterna. Ett sätt att upprätthålla en identitet var genom att hålla födelsetalen uppe och betona den patriarkala familjens centrala position. Koncentrationen kring familjen blev svagare under den första intifadan, då de politiska grupperna och partierna var de primära enheterna i samhället. Idag, däremot, har familjen återigen blivit en mycket central enhet i samhället och har därför en stor roll i reproduktionen av en ojämlik könsordning, något som Amneh påpekar. Hon menar att familjen är en arena där kvinnors underordnade position reproduceras, och att för att kunna integrera kvinnor i motståndet mot den israeliska ockupationen måste en stor omorganisering av motståndsstrategierna komma till stånd. En bredare mobilisering, på en nationell nivå, måste till och de politiska partierna och fackföreningarna måste få större genomslag. Margaret, som jobbar för UPWC (Union of Palestinian Women Committees) i Qalqiliya, betonar den palestinska kvinnorörelsens två uppgifter; att nå ett slut på ockupationen och att upprätta en rättvis social struktur inom det palestinska samhället. Det är två kamper som inte kan separeras, för att få ett jämställt palestinskt samhälle måste ockupationen få ett slut och för att kunna få ett slut på ockupationen måste kvinnor vara delaktiga i projektet från början. UPWC jobbar mycket med att nå ut till kvinnor i arbetarklassen, de driver olika projekt för att utbilda och medvetandegöra kvinnor. Att den israeliska ockupationen påverkar kvinnor och män på olika sätt i en komplex process är tydligt. Samtidigt som motståndet mot ockupationen i viss mån har möjliggjort en stark kvinnorörelse så har ockupationen som sådan kommit att slå mycket hårt mot kvinnor i ett medan patriarkalt samhälle. 'Afaf som jag träffar i Beit Hanina utanför Jerusalem jobbar på Women Studies Center. Hon har sin bostad i Ramallah vilket gör att hon varje dag måste ta sig genom checkpointen Qualandia för att komma till och från sitt jobb. På grund av ett fysiskt funktionshinder så har hon svårigheter med att gå längre sträckor och har därför sökt om särskilt tillstånd att få köra genom checkpointen med sin bil in i Beit Hanina. Efter två års tjat fick hon sitt tillstånd, men det drogs snart in igen utan vidare förklaring. 'Afaf känner att det mesta går henne emot, på grund av sitt handikapp, på grund av att hon är en kvinna som jobbar och på grund av ockupationen som försvårar varje del av det dagliga livet. Hon berättar också hur hon vid checkpointen har hånats av soldaterna, på grund av sitt handikapp och för att hon arbetar för en kvinnoorganisation.

Trots att kvinnorörelsen i Palestina har gått igenom stora motgångar sedan slutet på den första intifadan lever kampen kvar, kvinnornas röster har inte tystats. De driver kampanjer i skolorna, deltar i demonstrationer och startar nätverk.

Vad som är viktigt och vad vi måste göra, förutom att driva en radikal kamp mot imperialism och kolonialism, vilka uttryck de än tar sig, är att solidarisera oss med de kvinnor som kämpar världen över. Det är viktigt att förstå att feminismen är en global rörelse som aldrig får komma i skymundan av någon annan kamp.★

Tipsruta

Att läsa:
Sabbagh, Suha (red): *Palestinian women of Gaza and West Bank*
Cockburn, Cynthia: *The space between us: negotiating gender and national identity in conflict*
Strum, Philippa: *The women are marching: The second sex and the Palestinian revolution*
Moghadam, Valentine M: *Gender and national identity: women and politics in Muslim society*

Länkar:
www.j-c-w.org/home.htm
www.wameed.org
www.pwwsd.org/index.html

Svartskallebrigaden

Vad är egentligen arbetarklassens roll?

Olika delar av arbetarklassen

En typisk idyllisk bild av arbetarklassen är en 50-årig kvinna (sosse), som jobbar på försäkringskassan och en 55-årig man (sosse), som har arbetat hela sitt liv på fabriken, tillsammans har de köpt hus, bil och skaffat 2,5 barn. De har haft en stabil ekonomi som har skapat ett tryggt hushåll, med ekonomiska möjligheter att säkra en god tillvaro.

En annan kanske inte lika idyllisk bild av arbetarklassen är en 50-årig svartskallekvinna (tidigare arbetslivserfarenhet, oviktig) som har tillbringat sina senaste tolv år (sen hon kom till Sverige) med att tvingas jobba på olika praktikplatser (ej betalt arbete), som aldrig någonsin leder till en riktig anställning. Mannen (tidigare arbetslivserfarenhet, oviktig) är lokalvårdare på ett städföretag som inte erbjuder möjligheter till karriär (löneökning) och vars kontrakt är tidsbegränsat. Tillsammans har dem små (om inte obefintliga) möjligheter att uppnå den livskvalité och det trygga hushåll, som andra njuter av.

Etnocentrism

Med fakta i hand kan det konstateras att den svenska arbetarklassen har formats utan att ifrågasätta den hegemoniska ståndpunkten som Europa har byggt sin identitet kring.

Detta har lett till att vi svartskallar har kommit att utgöra en rasiferad del av arbetarklassen. Därför har inte våra största sakfrågor lyfts fram (de dyker bara upp som diskurser, men aldrig i handling) i partier som ska representera oss. Därför har vår verklighet helt varit borta från fackföreningens handlingsplaner och mål.

Det kan då konstateras att den svenska arbetarklassen lyckades skapa bättre villkor till en begränsad del av sina medlemmar och vi svartskallarna blev den delen som inte omfattades av denna förbättring.

Men varför omfattades inte vi av förbättringen? Den svenska arbetarklassens ursprungliga mål var att kräva en 'rättvis omfördelning av ekonomiska resurser'. Istället för att driva det målet igenom, blundade de för det faktum att vi, svartskallarna (arbetskraftinvandringen från 50-talet till 70-talet samt flyktinginvandringen 70- talet och framåt) kom att ersätta den samhällsposition som tidigare tillhörde den svenska arbetarklassens, samtidigt som de fick tillgång till bättre positioner.

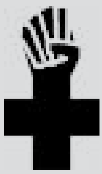
Svartskallebrigaden

Svartskallarna vill uppmana arbetarklassen att återta sitt ursprungliga mål, att kräva rättvis omfördelning av ekonomiska resurser! Arbetarklassen har länge lagt fokus på små justeringar i det liberala projektet för att höja olika gruppers villkor, men vi vet alla att det bara är plåster på såren. Vi vet att rasismen, sexismen, klassismen med mera behövs för att upprätthålla detta system och därför är små justeringar värdelösa i egentlig mening.

Vad som behövs är att vi tillsamman vågar öppna våra ögon för att kunna göra oss redo för en verklig kamp, för verklig rättvisa och inte längre finna oss i att vi bara får jobba inom systemets ramar.★

Svartskallebrigaden i Malmö

Ordlista
Hegemonisk: övermakt, dominans
Rasifierad: grupper av människor som går att åtskilja genom biologiska och kulturella konstruktioner som leder till underordning

Stöd Marco Camenisch!

Marco Camenisch föddes 1953 i Campocologno i Schweiz. Efter att ha studerat på en jordbruksskola flyttade han upp i bergen. Han kände behovet av att delta aktivt för en förändring av samhällets strukturer och han gick med i den radikala ekologiska kampen.

Den schweiziska antikärnkraftsrörelsen växte, efter kampen mot Gösgen-kraftverket och ockupationen 1975 av marken där Kaiseraugst-kärnkraftverket skulle byggas. Mobiliseringen fortsatte att öka ända fram till 1979; ett viktigt år för den schweiziska antikärnkraftsrörelsen eftersom frågan togs upp av parlamentet. Men folkomröstningen om en lag mot kärnkraft den 18 februari samma år blev ett nederlag för kampen. 52.2% röstade mot lagen. Kärnkraftverken fortsatte att tjäna pengar. Dagen efter omröstningen totalförstördes Kaiseraugstkraftverkets propagandakontor efter ett attentat. Den 20 maj diskuterades frågan igen. Byggnation av nya kärnkraftverk accepterades men med ett antal villkor.

Ekologisternas radikala sektor visade sitt missnöje genom en våg av sabotage i olika kantoner. Mellan den 20 och 22 maj 1979 brändes flera kända personers bilar, personer som var knutna till kärnkraftaffärerna. I början av juni ockuperades marken där man skulle bygga Leibstadr- kärnkraftverket.

Angivna

I november började en serie sprängattentat som fortsatte ända till slutet av 1979. Det sista av dessa attentat ägde rum på julnatten då elcentralen Sarelli sprängdes. Skadorna uppgick till 1,4 miljoner franc. Efter attentaten mot Sarellicentralen arresterades att antal aktivister. Myndigheterna erbjöd tio tusen franc för information om attentatsmännen. Marco Camenisch och René Moser, två kärnkraftmotståndare, angavs. Den 18 januari slog polisen till mot Moser och Camenisch. Ett år senare föll domen. Moser och Camenisch förflyttades från Coria-häktet till fängelset i Regensdorf.

Trots den schweiziska statens repression så rymde sex personer från Regensdorffängelseten den 17 december 1980. Marco Camenisch var en av dem. Under flykten dog en vakt och en annan skadades.

Anklagad för mord

Den tredje december dödades en gränsvakt. Det enda man visste om mördaren var att han hade skägg; tillräckligt för att anklaga Camenisch för mordet. Men den dagen gömde sig Marco (utan skägg) i Campascio hos släktingar, som sedan hjälpte honom att fly till Italien.

Den femte november 1991 grep, efter en våldsam skottlossning, carabineri två män: Giancarlo Sergiampietri och Walter Naf (ett alias för Marco Camenisch). Under skottlossningen skadades Camenisch i båda benen. Marco dömdes för mordförsök, olaga vapeninnehav och innehav av sprängmedel, för attentaten mot TV-sändare ägda av RAI (italienska statliga televisionen) och flera elmaster. Våren 1993 dömdes han till tolv års fängelse och fyra miljoner lire i böter.

Hungerstrejk

I april 2002 deporterades Marco till Schweiz. Han har genomfört flera hungerstrejker för att protestera mot de dåliga förhållandena i fängelset. Flera direktaktioner runt om i världen har genomförts i solidaritet med Marco. Förhållandena för honom förbättrades för ett tag, men nyligen drog myndigheterna in alla förbättringar. Marco har åtta års fängelse kvar att sitta i Schweiz. Han har anklagelser på sig för flykten från Regensdorffängelset och mordet av gränspolisen, vilket kan leda till flera år till i fängelse.

Sedan första april hungerstrejkar Marco åter igen. Hungerstrejken ska fortsätta till första maj. ★

Hans adress är nu:

Marco Camenisch
Flughafengefangnis
ZURICH-FLUGHAFFEN
Postfach 8058
Zurich
Schweiz

Riv alla murar! Eld och stenar mot staten och dess fängelser!

ABC/ASH Stockholm
www.abc-sweden.org

God morgon herr minister!

Stöd Maarten!

Det är nog bekant för de flesta att ett EU-toppmöte började i Göteborg den 14 juni 2001. Dagen innan hade Maarten Blok kommit till Göteborg från Amsterdam, Holland, för att delta i protester och motmöten. Han hade oturen att välja att sova i Hvitfeldska gymnasiet, en skola som kommunen hade försett aktivisterna med.

Även här är säkert historien bekant. Samma dag som EU-toppmötet började en av de största rättsrötorna i sveriges moderna historia. Vid tiotiden på morgonen omringades skolan av polisen som sedan gjorde en massarrestering av alla som råkade vara på plats vid tillfället, totalt över 450 personer. Maarten var en av de som arresterades och deporterades till Holland.

Vad som kanske inte är riktigt lika bekant är att både förundersökningar och rättegångar fortfarande pågår för händelser under EU-toppmötet, trots att det inte längre uppmärksammas i media. Maarten är bara en av de som väntar på rättegång. I Finland väntar två personer på rättegång, rättegångar som skjutits upp i väntan på utgången av förre polismästare Håkan Jaldungs rättegång. I Norge är det minst en person som ska ha sin rättegång i Sverige, i Tyskland har polisen under tre år gjort razzior i ockuperade hus och kollektiv i sin iver att hjälpa sina svenska kollegor. Samtidigt dokumenteras noga vem som bor var och med vem. Detta trots att de flesta domar mot göteborgsanklagade i tyskland slutat med frianden eller helgkurser i första hjälpen som straff. I Holland har ytterligare en person förhörts under våren. Farsen fortsätter i all oändlighet...

I Maartens fall finns det bevis för att han är oskyldig i form av videomaterial och vittnen, och trots att alla andra utländska fall tidigare har blivit överförda till deras hemländers domstolar, så väntar Maarten fortfarande på att bli utlämnad för rättegång i Sverige. En rättegång han med största sannorlikhet redan förlorat i förväg. Han förlorade rättegången i Holland om huruvida han skulle utvisas och för tillfället väntar han bara på att Justitieminister Donner ska ta det slutgiltiga beslutet.

Ända sedan Maarten blev internationellt efterlyst av den svenska polisen har en kampanj förts som först och främst handlar om Maartens fall, men också om alla andra som blivit och kommer bli dömda efter Göteborg. Kampanjen har under våren åkt runt i Europa och visat sin egen film om Maartens fall följt av Moodyssons och Jarls dokumentär "Terrorister" och diskussion.

I december 2003 gjorde kampanjen en aktion som blev mycket uppmärksammad. Tidigt på morgonen placerades en likadan kontainer som polisen i Göteborg använde utanför Hvitfeldska framför dörren hos den holländska justitieministerns hus. Kontainern var utsmyckad med en ditmålad svensk flagga och ovanpå kontainern stod en "svensk polis". Frågan som ställdes var vad justitieminstern tänkte göra. Skulle han försöka klättra över kontainern? Det är nämligen det som är den enda handling som Maarten gjort sig skyldig till i Göteborg.

Chansen att Maarten eller någon annan ska få en rättvis rättegång i Sverige vet vi sedan tidigare är minimal. Göteborgs tingsrätt har fortfarande inte visat någon som helst "objektivitet" i liknande fall. De litar på "ofelbara" polisvittnen som både säger emot varandra, tar miste på dagar, manipulerar bevismaterial och dömer sedan ut extremt höga straff. De är uppenbarligen mest intresserade av att statuera exempel.

Inom kort kommer alltså Maarten bli utlämnad till Sverige. Vi måste se till att det inte sker ostört. Det är att med kraft se till att det "rättsliga" efterspelet upphör så att inte fler drabbas av "den svenska rättvisan".★

- Frige omedelbart alla göteborgsfångar
- Avbryt alla förundersökningar och lägg ner åtalen mot demonstranterna
- Skadestånd till de som frihetsberövats till följd av händelserna
- Upprättelse för all felaktig "information" och smutskastning som spridits av polis och massmedia

Mer om kampanjen finns på www.steunmaarten.org och www.freetriptosweden.com

ABC Malmö
www.abc-sweden.org

ABC i Brasilien

– I andra länder som Argentina, Chile, Uruguay, Venezuela och Colombia bildas ABC-grupper. Men att organisera sig i Brasilien är något nytt, hur otroligt det än låter, och fortfarande finns ett visst motstånd hos folket. Om vi hade haft organisationer som agerade solidariskt med fängslade aktivister under militärdiktaturen 1964-85 så hade vi kanske inte haft så många försvunna aktivister.

RUIVO VENDETTA ÄR en av ett tiotal aktivister i Cruz Negra Anarquista (ABC) i São Paulo, en av Brasiliens största städer. Efter att ha jobbat med att sprida information om fångkamp och fångars rättigheter i Brasilien i olika fanzines, bestämde sig ett tiotal personer för att bilda en ABC-grupp 1999. Tidigare hade de gjort egna tidningar där de alltid hade någon information, texter eller brev från fångar, men också drog paralleller till fängslandena av Stirner, Proudhon, Bakunin, Kropotkin, Gori och Malatesta och flera andra. Alla i gruppen hade med sig erfarenheter av organisering sedan förut, bland annat från frihetliga grupper och den antifascistiska gruppen Anarquistas Contra o Racismo, (anarkister mot rasism). Flera av kvinnorna hade jobbat med feministiska organisationer, och det fanns också ett anarkafeministiskt nätverk tidigare i São Paulo. Att vara aktiv inom ABC hindrar inte aktivisterna från att fortsätta sina tidigare engagemang, erfarenheterna har istället gjort dem starkare som grupp.

Fängelsesystemet

Brasilien har ett av världens största repressiva system med 170 000 fångar. Majoriteten av Brasiliens politiska fångar är bönder från MST - de jordlösas rörelse, de arbetslösas rörelse utan tak, eller aktivister som har ockuperat regeringsbyggnader. Byggnader som har varit stängda i många år på grund av fastighetsspekulation. Majoriteten av Brasiliens fångar är trots detta fängslade av andra anledningar än politisk aktivitet, men deras straff är i lika hög grad politiska. De flesta är fattiga, svarta och mestizer.

De är uteslutna från tillgång till utbildning, utveckling, bostäder, hälsa och mat. Genom att fängsla dem utgör de en mindre risk för samhället än om de går på gatan, resonerar den federala polisen. Säkerhetstjänsten fortsätter med samma repressiva mentalitet som under diktaturen, 13 år efter militärdiktaturens fall. Påtryckningar från regeringen, ekonomiska och högerpolitiska krafter har lett till att de patrullerande poliserna är fler än någonsin tidigare och lagarna ändras så att straffen höjs och straffmyndighetsåldern sänks.

Ruivo Vendetta fortsätter att berätta om hur São Paulos delstatsregering de senaste åren har lagt åtskilliga miljoner reais (1 real = ca 2,5 kr) på att bygga fängelser med mindre celler, vilka möjliggör en större mängd fångar och sämre behandling. Dessa är belagda långt bort från fångarnas familjer, vilket i sig är en provokation. I fängelserna pågår systematisk tortyr och dödsfall i fängelserna har blivit en vanligt förekommande händelse.

- Ungdomsfängelserna är värre än de vanliga, liksom kvinnofängelserna. Ungdomarna torteras och får inte komma i kontakt med sina föräldrar, samtidigt som samhället utanför är blint för att detta pågår.

Det viktigaste arbete gruppen utför är att sprida information om repressionen mot de sociala rörelserna i vad Vendetta kallar den brasilianska demokraturen: demokratins diktatur där medborgarna tvingas att underkasta sig statens legitimerade makt. Gruppen ger ut ett eget nyhetsblad varannan månad, men han förklarar att internet har gjort det lättare att hålla kontakt med andra grupper över nätet och snabbare sprida information.

- Därför kan vi lättare samla oss i solidaritet med de fängslade och dessutom kan vi bättre fördjupa oss i deras kamp. Vi måste sätta oss in i situationen för de aktivister som är fängslade på grund av att de har försvarat ockuperad jord och ursprungsbefolkningens kamp mot rasism och partiarkala lagar. Kampen mot landägarna, mot egendomen, för rätten att organisera sig, för värdighet och frihet är ämnen som vi fördjupar oss i. På detta sätt finns det alltid de som har kunskap om temat och som fortsätter kontakten med fångarna och deras kamp mot isoleringen i fängelset.

Kontakt med omvärlden

– Det är svårt att sprida information till länder utanför Sydamerika, inte bara på grund av språket utan också eftersom borgerlig media ofta ger en annan bild av vår kontinent. I Brasilien finns det största glappet mellan fattiga och rika - människor lever i misär! Om ni lånade er uppmärksamhet till de frihetliga medier som finns i Sydamerika skulle ni förstå att här, där folk går samman och försöker organisera sig för att kämpa sig ur fattigdomen, är repressionen som brutalast. Ett bra exempel på detta är catadores, soparbetare som samlar och sorterar sopor. De är helt egendomslösa och har under flera årtionden blivit utnyttjade. Men nu har de börjat organisera sig kooperativt, vilket innebär att de kan sälja sin sorterade sopor direkt till sopstationen utan mellanhänder.

Några av aktivisterna spelar också i två punkband, och Vendetta talar ivrigt om den turné det ena bandet, Excreadores, gjorde med Sju svåra år i Sverige för två år sedan.

- Vi får information då och då från andra delar av världen, men som alltid är det mest från huvudstäderna, och ingen vet något om repressionen mot de aktivister som inte bor där och som lider isolerade från stöd av resten av rörelsen. Många gånger vet vi bara om de största domstolsförhandlingarna av fängslade aktivister runt om i världen. I Sverige hade vi större tur, eftersom Sju svåra år och Execradores spelade i flera städer till stöd för de fängslade i Göteborg och i São Paulo.

Rättssystemet

Ett av ABC São Paulos viktigaste arbeten är att vara funktionärer vid manifestationer och demonstrationer för att se till att polisen inte kan ta sig in i demonstrationen. Polisen försöker provocera fram bråk för att legetimera våld, repression och arresteringar. Trots att polisen bevakades blev ändå över 70 personer arresterade vid den senaste manifestationen, inklusive flera minderåriga.

- Vi vill få fler personer att agera mot repressionen och fängelserna. Det är ett minst sagt svårt projekt eftersom vi måste beblanda oss med rättssystemet och de makter som vi agerar mot. Lagarna å ena sidan är orättvisa när de tillämpas i en rättegång och straffar de aktivister som ockuperar jordägarnas mark, å andra sidan måste vi vara nära de personer som kan lagarna väl och vi behöver deras resurser för att kunna försvara oss och försvara de som inte känner till den statliga domstolens byråkratiska system. På grund av detta har vi börjat med studiegrupper för att läsa om det repressiva systemet och fängelserna från en frihetlig och antiauktoritär synvinkel som är mycket influerad av tanken på att helt avskaffa straffväsendet.

När jag frågar om ABC samarbetar med andra organisaitoner i Brasilien berättar Vendetta om hatkärleken till organisationer som främst värnar om mänskliga rättigheter.

– Det finns flera välorganiserade och seriösa organisationer med engagerade personer och jag skulle verkligen önska att de stod vid vår sida i kampen. Det är personer som många gånger engagerar sig 24 timmar om dygnet för personer som är fängslade och lider av tortyr och misshandel, isolerade från familj och vänner. Det är viktigt att som dessa organisationer bryta isoleringen som institutionerna påtvingar dem och som förnekar det som dessa personer lider av innanför murarna. Murarna är höga och färglösa för att samhället inte ska se dem och istället glömma bort att de finns. Flera människorättsorganisationer har samlat dokumentationer om situationen i fängelserna i Brasilien och att gemensamt ta del av dessa dokumentationer är det enda sättet att kunna veta vad som verkligen händer innanför murarna.

Skillnaden mellan oss och dessa organisationer är att vi ser på situationen från en kritisk och anti-auktoritär synvinkel. Majoriteten av organisationerna är inte politiserade och fortsätter därför att sätta rekommendationer för hur staten ska agera i stället för att ställa krav. Staten å sin sida vill inte lyssna på organisationerna eftersom den är så auktoritär – den fyller bara i de byråkratiska papprena och låter saken bero.

Vendetta avslutar med att reflektera över det faktum att det finns fler enskilda icke-statliga organisationer idag än i början på 90-talet, samtidigt som respekten för mänskliga rättigheter har sjunkit otroligt mycket.

- Staten kommer aldrig att göra något åt de brott den själv begår. Det är därför nödvändigt att ha en politisk förståelse och uppfattning, eftersom problemen är politiska. ★

Mayra

Om ni vill komma i kontakt med Cruz Negra Anarquista-Sao Paulo, kan ni maila cnasp@riseup.net.

Anarchist Black Cross

www.abc-sweden.org

ABC är en del av ett internationellt nätverk av autonoma grupper och individer som stödjer anarkister, revolutionära klasskampsfångar och andra som fängslats när dom gjort motstånd mot det rådande systemet. De fängslade kamraterna är en aktiv del av motståndet och kommunikationen mellan kamrater innanför och utanför murarna inspirerar till ökat motstånd. Eld och stenar mot staten och dess fängelser!

ABC Malmö - abc-malmo@hushmail.com
ABC Göteborg - abc_gotborg@yahoo.se
ABC Stockholm - abc-stockholm@autonom.zzn.com

100 ÅR I BRAND

EINAR H-N SKRIVER i maj 1904 om "anarkistbacillen". Efter ett föredrag hade några av åhörarna, "allesammans röda arbetare", gått vidare till en restaurang för att förfriska sig. I sällskapet fanns en tongivande socialdemokrat och en ung anarkist. De råkade ofta i luven på varandra och nu bestämde sig socialdemokraten för att sätta sin meningsmotståndare på plats. Han började:

"Det finnes emellertid en viss sjukdom, som för närvarande grasserar här och där i världen. Vanligtvis anfäktar den personer med svagt hufvud och sparsamt förstånd, företrädesvis i detta landet hos ungdomen, hvadan den också kan kallas en barnsjukdom. Denna sjukdom heter anarkism. Dess förlopp är så, att hittills nyktert och förståndigt folk i sina djupsinniga studier i de sociala problemen mer eller mindre häftigt får en attack av grubbeldille, och kommer till det resultatet att staten icke är nödvändig, utan till och med skadlig och derför måste förstöras. Sedan börja de språka om "riksdagshumbug", att vi inte kunna nå det socialistiska samhället genom riksdagen med mera, och så fortsätta de vidare med, att vi intet fosterland ha att försvara, förneka auktoritet och lagar och drömma om generalsträjk som inledning till den sociala revolutionen etc. Dessa äro de personer, som äro härdarna för denna farliga sjukdom, men de kunna blifva särskildt farliga, därigenom att de smitta andra människor med sin sjukdom. En fackföreningsmedlem till exempel kan på detta sätt smitta ner hela föreningen [...] Den [sjukdomen] är alltså mycket farlig och man måste i tid börja vidtaga åtgärder mot smittans vidare spridning. Kan ni, herr riddare af bomben, som bör känna till sjukdomen bra, säga mig hvad slags medel skulle behöfvas för att hindra smittans utbredning?"

Allas ögon vändes nu mot den stackars anarkisten som dock inte alls var stukad utan genast svarade: "Jo men; jag har ganska grundligt utforskat denna sjukdom och har mot densamma ett mycket effektivt medel. Denna sjukdoms bacill, anarkistbacillen, kan blott lefva i solljuset, men dör i mörkret; ergo är det bästa medlet mot anarkismen: att alltid hålla sig i djupt mörker och icke låta sig träffas af en enda stråle ljus!" ★

Janikke

Gnistor

Internationalism är en av hörnstenarna i den anarkistiska idétraditionen. De följande notiserna innehåller information om den globala kampen som är knuten till, eller av intresse för, anarkister. Kampen för befrielse är internationell!

Skicka in gnistor till Brand, box 150 15, 104 65 Stockholm eller brand@motkraft.net

Umeå:

Den 27-29 februari arrangerade det feministiska nätverket Aniara för femte året en feministfestival i Umeå. Festivalen var separatistisk och det kom cirka 300 tjejer.

På programmet fanns feministiskt självförsvar, grafitti- och djembeworkshops, föredrag, massor av band, teatrar, pyssel, dikter, filmer, eld- och cirkusshow, kravallkör, ta-natten-tillbaka demo och fantastiskt disco.

Festivalen var jävligt lyckad, juste stämning och peppande systerskap.★

Lund och Malmö:

I Lund arrangerade Virvelvinden och kvinnocafé Ronja en fest på Smålands nation fredagen den femte mars. Över 150 kvinnor kom och festade loss under kvällen, och vid midnatt tågade en Vi Tar Natten Tillbaka demonstration med 90-talet deltagare genom Lunds gator. Under kvällen såldes även en skiva med grymma låtar framförda av olika kvinnliga artister för 40 spänn.

Samma två grupper fixade en trevlig manifestation klockan fyra på Lunds stortorg på själva internationella kvinnodagen, denna gång med ungefär 100 deltagare, ett antal banderoller, samt röda och svarta fanor. En kvinna från Virvelvinden höll ett mycket bejublat tal i den värmande vårvintersolen och deltagarna sjöng ”På väg”, ”Bella ciao” och ”Till barrikaderna”. En timme senare arrangerade Ronja tillsammans med olika partier en demonstration med över 400 deltagare som även den avslutades med sång.

I Malmö slöt ungefär 500 deltagare upp i en demonstration arrangerad av några partier samt Tjejjoren, Transport, Asylgruppen och SUF-Malmö. En facklig aktivist från Handels inledde demonstrationen med ett tal om kvinnokamp i facket. Med facklor, slagord och stundtals sånger tågade sedan skaran från Möllevången till Gustav Adolfs torg. Nästa punkt var att två kamrater från asylgruppen berättade om gömda flyktingars situation ur ett kvinnoperspektiv. Mötet avslutades med att en politiker från vänsterpartiet höll ett tal. Demonstrationen var den största på internationella kvinnodagen i Malmö på många år.★

8 mars

Göteborg:

Kvinnofolkhögskolan hade en två dagar lång festival för att fira den internationella kvinnodagen. Festivalen inleddes på måndagsmorgonen den åttonde mars med magdansverkstad. Därefter följde bland annat ett föredrag och diskussion om kvinnors sexualiserade våld mot kvinnor. Senare under dagen höll författaren och journalisten Louise Eek ett föredrag om sexindustrin. Innan alla begav sig till demonstrationen fanns möjlighet att få ett smakprov ur teatern om Emma Goldman.

Som uppvärmning inför demon fick vi se Fitt-Crew ballet breaka loss. Fronten i demon var kvinnoseparatistisk med schyst musik och mycket röj. Borgerlig media uppskattade antalet i demon till några tusen, det enda jag kan säga är att jag inte såg slutbanderollen på den kvinnoseparatistiska delen.

Efter demon hade Radical cheerleaders Göteborg en kort uppvisning. Sambaorkestern spelade och folk dansade. Riktig feststämning med andra ord.

På tisdagen startade festivalen med ett föredrag om djurrätt och veganism som följdes av en diskussion om vad som är feministisk organisering och vilka alternativ som finns i Göteborg. Även denna dag fanns tillfälle för de som ville dansa, den här gången var det breakdanceworkshop. Några lätta steg, men framförallt hur man dansar med attityd var det vi fick lära oss. Ett riktigt peppande föredrag om mediakritik och hur vi kan göra motstånd mot media på olika sätt avslutade eftermiddagen på Kvinnofolkhögskolan. På kvällen var det kalas för barnen och fest för de äldre. Funk-bandet Buschbaum fick publiken att gunga, speciellt till dansbandslåten i extranumret. På scenen stod under kvällen även Bratbusters och hiphop duon Lethal Techniques.★

Mejra

Stockholm

Samling på slussen 18.00, jättemycket folk, både kvinnor och män i alla åldrar. Färgglada banderoller med budskap som ”Tuffa tjejer gillar Slayer” och huvudparollen ”ändra lagen - våldtäkt är alltid våldtäkt”. Det var lite snöblandat regn, vi stod och huttrade men Pirata Radical Cheerleaders värmde upp stämningen till max med ”You hate us cuz we´re femenists, but we don´t like you either, we´re cheerleaders! Radical cheerleaders!” Tåget med ungefär tusen deltagare ringlade med facklor och slagord till Medborgarplatsen. Några skitförbannade brudar från klass 5b tog i ända från tårna och skrek ”krossa porren!”

Vid niotiden på kvällen var det äntligen dags, den feta ”ta natten tillbaka” demonstrationen samlades vid trappan på Medborgarplatsen. Efter ett grymt tal om att vi brudar är starkast tillsammans, att vi ska sträcka ut handen till våran medsyster och ”dra upp henne ur okunskapens träsk”och att systerskap ger styrka(!) kom en förvirrad gubbe upp på trappan och sträckte fram händerna och började ”Ni kvinnor....” längre kom han inte förrän buu-rop och ”dra åt helvete gubbe!” tystade honom och en polis ledde honom därifrån.

Sambarytmer fick tåget i gungning och en tjej med koordination som får undertecknad att sätta i halsen av beundran vevade loss med sina eld-poi. Det var ungefär 500 coola brudar och fler slöt upp längs vägen. Två brudar kom springandes och lämnade sina pojkvänner på trottoaren: ”De vågade inte hänga med för det är bara tjejer i demonstrationen!”

Det var på det hela taget skitbra stämning och när vi kom tillbaka till Medis körde Pirata Radical Cheerleaders. De shakeade sina pompoms och gjorde pyramiden till allas vårat tjut. Teatergruppen skrämselhicka sjöng en låt om hur tjejer förminskar sig själva för att inte vara bättre än killarna. När vi sedan rörde oss bort från demon kände vi oss råpeppade, och med gårdagens porrbål (där det hade rackats och bränts porr för tusentals kronor) i tankarna kände vi att det hade varit en grymt lyckad helg.

Over and out!★

Steve Wonder och Käglan

Vilka är tidningen Brand till för?

Vi vill att tidningen ska vara till för aktivister och hoppas och tror att folk i alla åldrar läser den. Vi blev därför glada när vi fick ett brev från en tjej som går i gymnasiet som ville bidra till tidningen. Gör som hon: skicka in ditt bidrag! Speciellt intressant är det att få bidrag från er som bor i mindre städer. Vi älskar att kunna förmedla till resten av världen när det har varit demonstrationer mot djurfabriker i Falkenberg, anti-fascisim i Uddevalla eller blockader av skogar i Norrland.

Kvinnodagen i Stockholm

Den internationella kvinnodagen har kommit och gått och den har firats och avskytts. På demonstrationerna i Stockholm har det tågats och ropats ut ramsor. Men hur många av Stockholms invånare är det egentligen som har firat 8 mars? Hur många skolungdomar är det som ens vet om att det är den internationella kvinnodagen? Det är ju trots allt inte en flaggdag.

I den förort norr om Stockholm som jag bor i är det inte många som vet om att det är den internationella kvinnodagen och de som gör det bryr sig inte. I skolorna informeras det inte mycket om dagen och därför engageras inte skolungdomarna att intressera sig. Jag bor nämligen i en moderat kommun och av någon anledning är det inte många rika människor som gillar att gå ut och demonstrera.

Jag har två systrar. En som är 14 och en som är 17 och de tänker som de flesta högstadie och gymnasieungdomar tänker i det här samhället, att den internationella kvinnodagen inte är så speciell.

Enligt min 17-åriga syster är det bara feministerna som tänker på dagen, och ”feministerna är för mycket” tycker hon. Tankarna hon har, har nästan varje tjej i hennes ålder i den här orten. Därför blir det inte så mycket firande bland dem. De kanske tänker lite på de kvinnor som har blivit brutalt våldtagna och misshandlade, men inget mer.

Min 14-åriga syster visste inte ens om att det var den internationella kvinnodagen. De hade inte sagt något om dagen i hennes skola, så ingen i hennes klass visste om det. Även om någon hade vetat så hade det inte firats med något speciellt i skolan, och de hade antagligen ändå inte brytt sig. För en fjortonåring är killar, kläder och smink viktigare än en dag som inte ens är en flaggdag.

För oss som faktiskt ser den internationella kvinnodagen som en stor dag, större än nationaldagen eller till och med julen, fanns en härlig dag att vänta. Vid Slussen i Stockholm samlades ett hundratal kvinnor och män för att lyssna på tal och visa sitt stöd för kvinnokampen i Sverige. Det var gemenskap och känsla i tåget som gick till Medborgarplatsen och avslutade den stora demonstrationen.

Efter det var det dags för Anarkafeministernas demonstrationståg. Detta var ett demonstrationståg som endast var för kvinnor och det bjöds på musik, tal och ramsor från en radical cheerleaders grupp. Efter det tågades det runt omkring på Södermalm med slagord som ”Vi vägrar leva på knä!” och ”Krossa patriarkatet nu!”.

Kvinnorna som var med i tåget visste vad de gjorde där och de visade vad de tyckte om patriarkatet idag. De ville visa alla andra kvinnor som inte firar dagen eller tar dagen på allvar, att den internationella kvinnodagen var för dem. ★

Rima Hussein

Uddevalla: Vänsterprotester störde NSFs torgmöte

Efter en stor stöddemonstration för bevarandet av Uddevallas akutmottagning, stannade ett par medlemmar av Uddevalla Frihetliga Socialister, SFBF och en grupp oberoende åskådare kvar och småpratade. Helt plötsligt dök ett gäng i bruna skjortor och med svenska fanor upp. Det visade sig att det var nsf som försökte sprida sina lögner i vår stad.

Detta var inget vi tänkte tolera. Efter att ha ringt polisen och insett att de som vanligt inte tänker göra någonting åt problemet, bestämde vi oss för att störa nazisterna trots vårt numerära underläge. En strid ström av slagord och argument haglade över nazisterna, vilket ledde till att deras dumheter inte kunde höras.Två ”civila” nazister försökte tysta kritiska åhörare, innan de slog följe med NSF från platsen.

Vi fick oerhört bra respons från passerande personer. Vi kommer aldrig acceptera nsfs människofientliga idéer på våra gator. Vad som förvånade oss var att de socialdemokratiska kommunalråden som var på plats inte reagerade på nazisternas tragiska försök till manifestation. Beror det på att deras egen politik genomför rasistiska lagar, eller har de ingen civilkurage?★

Uddevallas frihetliga socialister i samarbete med SFBF

uddevallafs@hotmail.com

Pressmeddelande från Global Intifada, Stockholm 21 mars 2004.

På söndagskvällen, den 21 mars, arrangerades för tredje året i rad israelfestivalen på Nalen i Stockholm.

Målet för festivalen, som arrangerades av Förenade israelinsamlingen, var att samla in pengar till förmån för fortsatt israelisk kolonisering av palestinsk mark.

Genom att maskera sitt stöd till den rasistiska israeliska ockupationspolitiken som en kulturhändelse, försökte arrangörerna ta bort fokus från israelfestivalens egentliga syfte

-att de stödjer ockupationen av Palestina.

Pengarna som samlades in kommer att användas till finansiellt stöd för inflyttning av nya bosättare till bosättningarna på den av sionisterna ockuperade marken i Västbanken och Gazaremsan. Bosättningarna är en av förutsättningarna för ockupationen och den etniska rensningen som sionisterna bedriver i Palestina. De senaste åren har etableringen och expansionen av bosättningarna intensifierats.

Allt sedan den sionistiska ockupationens början 1948, har det palestinska folket sett sina olivlundar, städer och byar ätas upp av den sionistiska koloniseringen. Allt sedan 1948 har det palestinska folket sett sina vattenkällor slukas upp av bosättningarna. Samtidigt som palestinierna lider av brist på vatten, kan kolonisatörerna i bosättningarna svalka sig i stora swimmingpools. Allt sedan 1948 har det palestinska folket sett sina söner och döttrar massakreras. Allt sedan 1948 har de palestinska barnen sett sina föräldrar förnedras och mördas av de sionistiska ockupationsstyrkorna.

Alla yttringar av palestinskt motstånd, väpnat såväl som icke-våldsligt, möts med ett allt hårdare och brutalare våld. Allt medan omvärlden håller käften! Det är därför dags att ta den anti-imperialistiska kampen till en ny nivå. Det palestinska folket har inte tid att vänta på namninsamlingar och sossedemonstrationer. Den anti-imperialistiska och anti-sionistiska organisationen Global Intifada, väljer att inte stå passiva. Aktionen mot festen markerar Global Intifadas födelse som en internationell motståndsrörelse mot sionism, fascism och imperialism.★

Global Intifada

Demonstration för pälsdjurens frihet

Lördagen den 20 mars samlades återigen djurvänner i Falkenberg för att höja sina röster för djuren i pälsindustrin. Det här var den fjärde stora demonstrationen, med 180 deltagare, sedan starten för ett år sedan då kampanjen Låt Tågarpschinchillorna Leva(LTCL) bildades för att stänga Tågarp Chinchilla HB.

-Det var en strålande dag, närmare två hundra personer ställde upp och försvarade djuren, vi är mycket nöjda med dagen och kommer fortsätta demonstrera tills den dagen farmen stänger. Vi är mer övertygade nu än någonsin att vi kommer vinna, säger Petra från LTCL.

Efter en längre demonstration genom stan samlades åhörare på Röhrbecksplatsen för att lyssna på tal av bland annat Kerstin Petersson, 77. Hon berättade om en aktion på 70-talet då hon var med och befriade katter som föddes upp i små minkburar för att säljas till plågsamma djurförsök, hon efterlyste därefter en dialog med ansvariga politiker kring demokrati och om djurhållningen på pälsfarmerna. En representant från LTCL talade också:

-Oavsett vad som krävs av oss är vi beredda att fortsätta kämpa, djuren på pälsfarmerna är helt utan skydd, djurskyddslagarna fungerar inte, så det är upp till oss. Det spelar ingen roll hur lång tid det kommer att ta, vi kommer att fortsätta kämpa, och vi kommer att vinna, säger han.

Efter demonstrationen i centrum samlades alla för att titta på LTCLs nya kampanjfilm, ”20 år av terror, ett år av kamp”, äta mat och samla nya krafter. Efter samlingen åkte demonstranterna vidare till Tågarp för att hålla en manifestation vid farmen. Med tal, slagord, visselpipor och tutor gjorde demonstranterna klart för farmarna att LTCL aldrig kommer att ge upp. Som tidigare hade sympatisörer till pälsindustrin samlats på gården, men de var betydligt färre än sist.

-Vi vet att vi kommer att vinna den här kampanjen, vi har nya hem som väntar och vi uppmanar än en gång ägarna: Ge oss chinchillorna. Vi kommer att rehabilitera dem, och placera ut dem i riktiga hem hos människor som respekterar dem och ger dem den omsorg de behöver, säger Petra från kampanjen.

Via kampanjens hemsida hade sympatisörer till farmaren hotat med en våldsam motdemonstration, så för säkerhets skull hade kampanjen organiserat en vaktstyrka. Den utlovade attacken uteblev, men en person som försökte störa demonstrationen avvisades från platsen av polis.

LTCL håller just nu på att utvärdera dagen, och utlovar fler demonstrationer, den första stora i mitten av maj. Till dess kommer de att sprida information om pälsindustrin, och ordna andra aktioner i Falkenberg.★

Kampanjen Låt Tågarp-Chinchillorna Leva

Box 1053, 221 04 Lund

Tel: 0709 - 186687, Pg: 11 84 21-7

Hemsida: www.chinchillafrihet.tk

Injudan till den breda antiglobaliseringsrörelsen i Europa och världen

Kära vänner!

28-30 april kommer European Economic Forum att hållas i Warzawa. President Kwasniewski och den polska regeringen tycker att det är ett prestigefyllt möte och vill även ta tillfället i akt att visa världen att de inte har några problem med opposition mot nyliberalismen i Polen. Regeringen vet att antiglobaliseringsrörelsen är svag och oorganiserad i Polen och tror att de kan ha ett möte utan demonstrationer och kravaller. De är så säkra på sin sak att de valt att hålla mötet på Kulturpalatset i centrala Warzawa.

Vi måste visa att vi inte tolererar deras politik. Den sociala situationen som skapats av föregående regeringar har gjort att fler och fler har öppnat ögonen och blivit kritiska. Den politiska effekten av både vänster och högerpolitiken i Poilen har lett till över 20 procents arbetslöshet som fortfarande ökar. Mer än 60 procent av befolkningen lever på eller under fattigdomsgränsen. Förra året var det våldsamma gruvstrejker i Warzawa, något som inte hänt sedan 80-talet.

I skuggan av dessa händelser började den frihetliga och anti-auktoritära rörelsen förra året att förbereda för årets EEF. Trots det får vi inte glömma det faktum, att utan stöd från utlandet kommer vi inte att kunna organisera några storskaliga protester. Vi är öppna för samarbete och välkomnar er hit. Det här kommer vara den första aktionen i denna storlek i Polen, och vi kommer att göra det mesta möjliga för att förbereda juridisk hjälp, ha översättare och en samlingsplats.

Vi välkomnar alla som delar vår kamp mot den kvävande nyliberalismen! Vi ska visa arméerna av teknokrater, politiker och finanshajarna som kommer att ingen gav dem rätten att besluta åt oss. Låt oss alla mötas i Warzawa 28-30 april!

Vi ska bestämma om vår framtid!★

Polish Libertarian Milieu

arrangör av Anti-Summit Wa29

Moskvas anarkister i antifaschist aktion 16 mars

Movement Against Illegal Immigration (DPNI) är ett nytt försök från Moskvas nazister att skapa en respektabel fasad för att kunna sprida sitt hat. De har haft en del framgångar den senaste tiden, i tre regioner i Moskva har de miliser som samarbetar med polisen i ”jakten på illegala invandrare”. Deras andra försök att organisera ett stormöte lyckades tyvärr, så den 16 mars möttes de vid Gorkis park med förevändningen att det var en minnesstund för offrena i bombattacken den sjätte februari, vilket vi tyckte var ett fult försök att ta politiska poäng för en massaker i metron som ingen tagit på sig. Ortodoxa kristna hedrar sina döda 40 dagar efter deras död, men faschistkräken var dåliga på matte så det var bara 39 dagar sedan massakern.

Cirka 150-200 nazister samlades bakom polisavspärrningen, hälften var boneheads och andra slagskämpar. De spottade ut sitt hat med banderoller som ”Ermolov istället för Kadirov” (Ermolov var Czars brutala general i Sibirien och Kaukasus, Kadirov är för tillfället Putins lakej i Tjetjenien) och krav på rensning av tjetjener i Moskva.

Endast 15 personer samlades för att kämpa mot faschisterna på öppen gata, dessa sorgliga siffror visar den nuvarande balansen mellan antifaschister och nazister på gatorna i Moskva. Bland oss fanns anarkister från Rainbow Keepers och Autonom aktion.

De radikala anarkistiska antifaschisterna i Sabotagegroup (antifa.ru) höll det naziska mötet under uppsikt och en del deltog även aktivt i motståndet. Fem personer från de knepiga Revolutionära arbetares parti (RRP) dök också upp, trots att de inte blivit inbjudna.

Strax efter att alla anlänt, höjde anarkisterna banderollen ”FSB is

blowing us up” med en överkryssad swastika och hammare och skära, och ropade slagord som ”Fascism won’t trespass!” och ”Fascist scum, get out from Moscow!”.

En liten stund var slagordsroparen rädd för att det skulle vara det sista han gjorde i livet, men de korkade nazisterna missade tillfället för att skapa månadens massaker. Istället blev det polisen som ringade in motdemonstranterna och grep fem personer och förstörde banderollen. Precis när snutarna hade dragit sig tillbaka höjde antifaschisterna en ny banderoll, ”No-one is illegal”, och forsatte att skrika slagord. Ytterligare fem personer blev gripna och en Rainbow Keeper slogs till marken. Vad vi vet blev ingen torterad av polisen i arresten.

De få som inte blev gripna lyckades ta sig från platsen utan att bli attackerade av nazisterna. När vi skriver detta har de flesta blivit släppta misstänkta för irrelevanta förseelser. Den här aktionen kan ses som ett viktigt steg, även om det är skamligt att antifaschister måste lita till turen eller att polisen slår till snabbare än nassarna, så är det viktigt att visa att vi inte är rädda och att vi kommer att fortsätta även om vi vore en mot tio eller till och med en mot 100. Vi tänker inte be de styrande att stoppa nazistmötena - vi gör det själva! No pasaran!★

A.

Ny demonstrationslag i Polen

Efter kravallerna i samband med gruvstrejken i september förra året i Polen, har nu regeringen lagt fram en ny demonstrationslag. I samband med gruvstrejken blev 60 poliser skadade och skador för tusentals dollar orsakades på regeringsbyggnader, då gruvarbetarna tyckte att regeringen och de politiska partierna svikit dem. Lagen måste bli antagen av riksdagen för att bli giltig, och sedan signerad av presidenten. Vi är nästan säkra på att lagen kommer att gå igenom utan förändringar, trots allt har ju medlemmarna i de politiska institutionerna anledning att vara rädda för folket efter den sociala återvändsgränd de tvingat in så många i. Vi hoppas att lagen inte hinner träda i kraft innan European Economic Summit, EES, i Warzawa i slutet av april, vilket skulle göra det mycket lättare för polisen att ingripa och störa vår protest. Med eller utan den nya lagen kommer vi att vara där, vi är kan aldrig kontrolleras!

Den nya lagen skapar några få men viktiga ändringar vid demonstrationer. Demonstrationer måste registreras minst sju dagar innan de ska äga rum, mot dagens tre. Det här ger mer tid till polisen och styrande att förbereda sig. En ännu viktigare förändring är att den ansvarige organisatören av demonstrationen kommer att hållas ansvarig för alla skador som uppstår under en demonstration och i anslutning till den. Det här betyder i praktiken att ingen kommer att vara villig att ta på sig ett sådant ansvar att organisera lagliga demonstrationer. Det innebär ju indirekt att spänningarna på samlingar kommer att öka men kanske också att mindre militanta deltagare avskräcks från att demonstrera. Den sista förändringen är ett totalt maskeringsförbud, men också en olaglighet i att dölja sin identitet. Det uttrycks inte helt klart vad det betyder, så det ger polisen full makt att fritt tolka och arrestera efter smak. Allt detta betyder att den anarkistiska och autonoma rörelsen är i stort behov av att diskutera våra taktiker och börja tänka på nya sätt att agera militant. Vi förutsåg en förändring i våra lagar ju närmare EU-inträdet och Fort Europa Polen skulle komma, men farten förändringen hänt med har överraskat även pessimisterna. Nu behöver vi nya strategier, för vi kommer inte att skrämmas bort från gatan eller lägga ner vår kamp. Vi kommer leta nya sätt att attackera maktstrukturerna. Den här kampen är oupphörlig!★

WARHEAD

Po box 43, 15-662 Bialystok 26

Poland

Ur pressmeddelande från Nätverket mot Rasism angående ND.manifestationen i Göteborg den 27 mars

Den 27 mars försökte sig National demokraterna på att anordna en gående demonstration från Avenyn till Norra Hamngatan i Göteborg, trots att de saknade polistillstånd. Polisen ingrep då de ansåg att konfrontationsrisken var för hög, och bussade iväg dem till Norra Hamngatan där de skulle hålla deras manifestation. Väl på plats möttes den lilla skaran högerextremister, av nära 500 uppretade motdemonstranter. Deras möte blev snabbt överröstat av talkörer som ”Inga fascister på våra gator!”. Ingen kunde ta del av deras rasistiska budskap, då de stod inklämda bakom polisbussar och kravallstängsel. Efter någon timme bussade polisen iväg dem till Mölndal. Vår motdemonstration återsamlades vid Brunnsparken och där avslutades mötet med ett kort appelltal från en av organisatörerna, samt jubel och applåder från deltagarna över att vi tillsammans stoppat högerextremisterna i ND från att kunna demonstrera.

Lördagens Nationaldemokratiska manifestation markerar ett totalt fiasko för fasciströrelsen i Göteborg - det står nu klart och tydligt för alla att högerextremisterna i Nationaldemokraterna inte har i Göteborg att göra över huvud taget, och att deras rasistiska åsikter aldrig kommer få någon sympati i den här staden. Ett stort tack till alla deltagare vid motdemonstrationer! Vi kommer aldrig ge vika för rasisterna!★

Göteborgs Nätverk mot Rasism

INSÄNT

Det privata är politiskt!

Behandla asylsökande kvinnor som huvudpersoner i sina egna liv och inte som bihang till sina män.

PÅ SENARE ÅR har en redan inhuman svensk flyktingpolitik blivit än hårdare. Människor som utsatts för allvarliga förföljelser och övergrepp, människor som blivit våldtagna och torterade, människor som levt hela sina liv i Sverige, människor som är fullständigt psykiskt sönderstrasade, skickas regelbundet ut ur landet av en alltmer EU-anpassad administration. I hela västvärlden trappas kriget upp mot de icke-välkomna. Dublinkonventionen, transportörsansvaret, visumtvång och samordnade flyktingregister är en del av det nya, tunga artilleri som används mot asylsökande i Schengenområdet.

Medan detta krig drabbar såväl män som kvinnor är det nödvändigt, anser vi, att uppmärksamma de strukturer, såväl formella som informella, som gör att asylpolitiken slår hårdare mot kvinnor. Den etablerade könsmaktsordningens principer genomsyrar västvärldens och Sveriges flyktingpolitik och samtidigt som vi för en kamp mot denna politiks absurda grundval måste dessa principer angripas specifikt.

EU – en hinderbana

Redan när det gäller den allt omöjligare uppgiften att ta sig förbi de ständigt mer massiva murar som omger Väst och förvägrar människor rätten att söka en fristad från förföljelse sker en informell utgallring till kvinnors nackdel. Mer än hälften av världens flyktingar är kvinnor. Ändå är mer än två tredjedelar av de personer som lyckas ta sig till Europa och Sverige för att söka asyl män. Den protektionistiska fästningspolitik som nu är standard inom EU ställer hårda krav på de människor som ens ska få chansen att med ytterst dåliga odds få sina asylskäl prövade. Att ha ansvar för barn innebär till exempel ett klart underläge. Kvinnors generellt begränsade ekonomiska förutsättningar och tillgång till det offentliga livet innebär ytterligare förminskade chanser att ta sig in i EU via exempelvis flyktingsmugglare.

Men det är inte bara gränserna som innebär ett större hinder för kvinnor än för män. Problemen fortsätter när vi ser hur kvinnor blir behandlade efter att ha kommit till Sverige för att söka skydd. Den kunskap som finns om kvinnors situation som flyktingar och migranter får mycket litet genomslag i asylprocessen och i besluten om uppehållstillstånd. Kvinnors asylberättelser betraktas oftare än mäns som tillhörande den privata, kroppsliga eller kulturella sfären istället för den politiska, vilket gör att genusrelaterade asylskäl inte inbegrips i den tolkning av flyktingkonventionen som praktiseras.

> ”Efter att Migrationsverket lyssnat på männens berättelser blir resultatet av kvinnornas vittnesmål vanligtvis ett tillägg i en gemensam ansökan.”

Svenska myndigheter ser helt enkelt inte kvinnor som politiska aktörer. I asylprocessen behandlas kvinnor ofta som ett bihang till sina män. Efter att Migrationsverket lyssnat på männens berättelser blir resultatet av kvinnornas vittnesmål vanligtvis ett tillägg i en gemensam ansökan. Många myndighetspersoner saknar förståelse för svårigheten att berätta om övergrepp och har bristande insikt i hur de reella möjligheterna för kvinnor att erhålla statligt skydd i hemlandet ser ut. Inte sällan behandlas de problem kvinnor vittnar om som privata angelägenheter, till exempel ”äktenskapliga problem”, kvinnoförtryck erkänns således inte som en asylgrundande konsekvens av patriarkala - politiska - strukturer. Att det är en rebellisk politisk handling att bryta mot normer som kvinnor förväntas leva efter är något ”världens mest jämställda” myndigheter väljer att bortse från.

Kvinnofientlig grundsyn

Trafficking är ytterligare ett fenomen som i högre grad drabbar kvinnor, såväl när det rör sig om prostitution som andra former av utnyttjande. Det är inte bara könsfördelningen i trafficking sammanhang som återspeglar kvinnors underordning. Även i svenska myndigheters hantering av trafficking-problemet reflekteras en kvinnofientlig grundsyn. Kvinnor som utnyttjats i trafficking avvisas kategoriskt och betraktas inte som skyddsbehövande, medan de brott de utsatts för sällan beivras.

Precis som flyktingsmugglingen bör den ökande människohandeln tolkas delvis som en följd av den striktare immigrationspolitiken (även om grundförutsättningen för handel med prostituerade är mäns efterfrågan). EUs och Sveriges bekämpning av trafficking handlar framförallt om ökade gränskontroller, alltså en utbyggnad av Fästning Europa. Men just denna åtgärd bidrar till trafficking genom att reducera valmöjligheterna för kvinnor som behöver lämna sitt land. Trafficking behandlas som ett problem separerat från flyktinginvandringen – här reflekteras en manligt normerad syn på vem som är flykting och hur - men bemöts med samma metod; en som inte gör annat än att ytterligare försvåra situationen för hjälpbehövande kvinnor.

Åtgärder

Att kämpa för flyktingars rättigheter innebär en ansträngande och många gånger hopplös strid mot en absurd apparat. Systemet har lämpat över på enskilda att så gott det går och med obefintliga resurser försöka stoppa de fruktansvärda blödningar det genererar. Drömmen om öppna gränser ställs mot en verklighet där myndigheterna nu försöker slipa bort de sista möjligheterna för skyddsbehövande att överhuvudtaget söka asyl i Fästning Europa. Trots insikten om att det är ett rasistiskt och sexistiskt kapitalistiskt system som ger upphov till de orättvisor vi blir vittnen till, tvingas vi i en så desperat situation att lägga våra största krafter på en kamp mot mekanismer inom systemet. Av dessa mekanismer hör de som upprätthåller en sexistisk ordning som slår mot kvinnor till de allra mest angelägna att bekämpa. Ett flertal konkreta åtgärder skulle kunna genomföras för att åtminstone marginellt förbättra situationen för de kvinnor som söker skydd i Sverige.

De riktlinjer Migrationsverket har för hur kvinnors särskilda asylskäl ska förstås och hur kvinnor ska behandlas i asylprocessen, måste börja följas. Förståelsen för kvinnors specifika erfarenheter måste stärkas inom det system som administrerar den svenska flyktingpolitiken och kunskapen om de omständigheter som ligger till grund för genusrelaterad förföljelse världen över måste ökas.

En vidgning av det manligt normerade politikbegreppet skulle kunna leda till att kvinnors motstånd mot patriarkala normer och regler för hur kvinnor ska leva tolkades som politiska handlingar. Därmed kunde de inbegripas i flyktingkonventionen. I fall där kvinnor utsatts för sexualiserat våld skulle skydd kunna ges beroende på förföljelsens grunder och även detta rymmas inom flyktingkonventionen.

Kvinnor som utsatts för trafficking inom Sveriges gränser är svenska myndigheters ansvar! Idag skickas dessa kvinnor ut ur landet så snart de upptäckts, vanligtvis ges de inte ens möjlighet att vittna i rättegångar mot de personer som utnyttjat dem. Relationen mellan stärkta gränskontroller och utökad människohandel måste uppmärksammas och skyddet för utländska kvinnor som exploateras i Sverige måste stärkas.★

Maja & Manne
Asylgruppen Malmö

- Börja se kvinnor som politiska aktörer. Det privata är politiskt!
- Behandla asylsökande kvinnor som huvudpersoner i sina egna liv och inte som bihang till sina män!
- Ge kvinnor som drabbats av trafficking skydd i Sverige!

Säg nej till regeringens utspel

PROPOSITION 2003/04:59 får inte passera! Nätverket Ingen Människa är Illegal i Göteborg och Göteborgs Nätverk mot Rasism intensifierar nu sin kampanj mot proposition 2003/04:59 - regeringens förslag om att avskaffa möjligheten till Ny Ansökan (NUT) för asylsökande.

Ny Ansökan (NUT) är en säkerhetsventil i det havererade svenska asylsystemet, som används för att åberopa att helt nya asylskäl framkommit i ett asylärende som redan avgjorts av Utlänningsnämnden. För de cirka 10 000 personer som idag lever som gömda flyktingar i Sverige är NUT absolut nödvändig för att de någon gång ska kunna få uppehållstillstånd.

Att avskaffa denna säkerhetsventil, som förhindrat ett stort antal avvisningar och räddat hundratals liv de senaste åren, är ett sista förödande slag mot flyktingar som av svenska myndigheter tvingats bli ”illegala”. Att de berövar misstrodda flyktingar deras hopp om ett anständigt liv i Sverige betyder dock fortfarande inte att de återvänder till hemlandet. De gömda saknar helt enkelt det alternativet, annars hade de inte gått under jorden från första början. Däremot kommer ännu fler av dem som tvingas leva gömda att ta sina liv - en enorm humanitär tragedi.

Vår långa erfarenhet från arbetet med asylsökande och ”illegala”, väsenskild från regeringens fantasivärld, föranleder vår intensifiering av motståndet mot dagens svenska flyktingpolitik, vilken gått alldeles för långt i sina inskränkningar av grundläggande mänskliga rättigheter.

Nätverket Ingen Människa Är Illegal i Göteborg och Göteborgs Nätverk mot Rasism kommer att arbeta för att proposition 2003/04:59 avslås av riksdagen och förpassas till historiens soptipp. Vi kräver även att Utlänningsnämnden omedelbart

> ”Vi kräver även att Utlänningsnämnden omedelbart avskaffas, att en rättssäker och konventionsenlig asylprocess upprättas och att samtliga gömda flyktingar i Sverige beviljas amnesti!”

avskaffas, att en rättssäker och konventionsenlig asylprocess upprättas och att samtliga gömda flyktingar i Sverige beviljas amnesti!

–Socialdemokraterna försöker idag motivera denna ytterligare inskränkning av flyktingars rättigheter som propositionen innebär genom att hänvisa till symptomen på sin egen politik - att antalet nya ansökningar blivit allt fler. Vi kan konstatera att dessa byråkratiska problem inte existerat om Sverige haft en rättssäker asylprocess, byggd på realistiska land- och områdesbeskrivningar. Då hade inte misstrodda asylsökande tvingats in i den totala förnedring och rättslösa utsatthet som livet som gömd flykting innebär och NUT hade inte överbelastats, förklarar Olivia Jonsson från Göteborgs Nätverk mot Rasism.

- Regeringen påstår att prop. 2003/04:59 är en humanitär reform och att de vill avskaffa säkerhetsventilen för alla gömda flyktingar för att ge ”klarare besked”. De omyndigförklarar asylsökande som inte ges uppehållstillstånd trots starka skäl och som därför gömmer sig. Regeringen hävdar att de asylsökande idag utsätter sina barn för den fruktansvärda situationen att leva ”illegalt”- utan anledning. Detta är en uppenbart diskriminerande retorik, det fråntar bekvämt makthavarna deras ansvar för denna inhumana situation och överensstämmer inte heller med verkligheten, säger Reza Chitsaz från Nätverket Ingen Människa Är Illegal - Göteborg.

Den åttonde maj är utlyst som nationell demonstrationsdag mot regeringens förslag.

Kontinuerliga torgmöten, flygbladsutdelningar, stödfester och aktioner såväl i Göteborg som på Sagåsens flyktingförläggning i Kållered, kommer att genomföras under hela våren. Regeringen kan vänta sig en vår av motstånd!★

Trovärdig klasskamp

”Piskad och våldtagen – en ung flicka vars bil har gått sönder gör misstaget att lifta med två snuskiga jävlar, som bestämmer sig för att ha lite roligt med henne. De tar henne till ett undangömt ställe, slår henne sönder och samman, sen knullar och förnedrar de henne innan de lämnar henne täckt med sperma”.

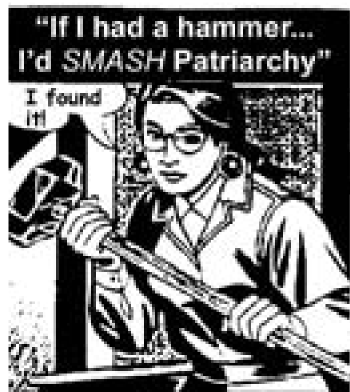
DETTA ÄR BAKSIDESTEXTEN till en film som finns att hyra i en av Malmös porraffärer. Porrindustrin är världens tredje största näst efter vapen- och narkotikaindustrin. Pornografi och prostitution är den största utkomstkällan för världens kvinnor och flickor och kostar många av dem livet. I porrindustrin strålar sexism, rasism och klassförtryck samman. Exploateringen av främst kvinnor och flickor skapar en stor efterfrågan på kroppar. Dessa kommer i stor utsträckning till Europa från länder i södra delarna av världen. Det finns idag inga siffror över hur många kvinnor som dör under sina försök att ta sig in i Europa. Det vi vet är att antalet kvinnor och flickor som flyr och söker sig mot Europa har ökat kraftigt. Vi vet också att dessa kommer att möta en rad hinder i form av stängda gränser, polisförhör, förvaring, sexuella övergrepp och en våldsam rasism.

3D-arbeten

Samtidigt som kvinnor inte är välkomna som flyktingar fortsätter de att migrera till Europa för att möta efterfrågan på billig arbetskraft. De migrerar för att överta det lågbetalda arbetet i både den offentliga äldre-, sjuk-, och barnomsorgen och i det privata som hushållerskor och barnpasserskor. Idag lämnar miljontals kvinnor sina egna barn för att ta hand om rikare kvinnors familjer. Det är dock inom de så kallade 3D-arbetena – dirty, difficult and dangerous – som kvinnor och flickor har störst möjlighet att tjäna pengar.

Detta är en het film! Varenda en av de sju tjejerna är piskade till hyfs av deras Bondage Härskare. En efter en underordnar de sig alla hans behov. Det här är den ultimata skräckkammaren. Se när varje tjej väntar i skräck, undrande vem kommer att bli näst och vilken sorts bestraffning som väntar dem. Kanske bröstvårteklämmor eller fittpiskning. Kanske något kittlande eller till och med att hängas upp. De vet inte vad de har att vänta förrän det är deras tur. Härskaren är ingen mes när det kommer till bondage så missa inte den här filmen. Titta på medan de Sju Slamporna faller till sina knän.

Detta är ett annat exempel på baksidestexten till en porrfilm. Tvärtemot vad många tror så är det inte skådespelare som medverkar i filmer som dessa. Det är inspelade övergrepp och de medverkade är prostituerade och/eller med under tvång. Varje år försvinner kvinnor och barn spårlöst från flyktingförläggningar i Sverige. Samtidigt växer pornografin och efterfrågade på prostituerade.

Sexualiserat våld och rörelsen

Den största delen av pornografin bygger på olika former av sexualiserat våld. Kvinnor våldtas med verktyg och vapen som knivar och pistoler, av djur och av män i grupp. Forskning om porr visar också att bilderna och inspelningarna inspirerar män till nya övergrepp. Våldtagna och prostituerade kvinnor vittnar om hur förövarna uppmanat eller tvingat kvinnorna att göra som i porrtidningar- och filmer. En ny rapport visar att mindre än sju procent av de anmälda våldtäkterna i Sverige leder till åtal. Sämst chanser har kvinnor med låg status i samhället och liten vana att argumentera för sin rätt. Porren påverkar samhällets attityder om kvinnor bland alla män, även polisers och åklagares. Utifrån rapporten fattar man att det i samhällets ögon är närmast omöjligt att våldta en kvinna eftersom våra kroppar ses som mäns egendom.

Porrindustrin bygger på våldsamma övergrepp, rasism och tvång. Det är dags att fler aktivister än uttalat feminister och tjej- och kvinnojourer arbetar mot denna sexualiserade kapitalism. Däri ligger den främsta klasskamp och antirasistiska kamp som vi borde ägna oss åt. Det handlar då inte bara om att arbeta utåtriktat mot exempelvis pornografi utan också att diskutera vår egen syn på sex, våld och vad som är normalt. Den rasism och sexism som finns i samhället påverkar också oss som ser oss som politiskt medvetna. Vi är mer eller mindre vardagsrasistiska och sexistiska, vi tänker utifrån oss själva i främsta hand och glömmer att ifrågasätta vilka ”vi” är. Det är ett stort problem att många med invandrarbakgrund inte känner sig hemma i den aktivistiska rörelsen. Det är också väl känt att det begås sexuella övergrepp inom rörelsen. Vi behöver därför något mer än handlingsplaner när ett övergrepp väl blivit känt. Vi behöver starta studiecirklar och basgrupper om vardagssexism, om vad som är ett nej och vad som är kontroll över någon annan. Detta är särskilt viktigt för snubbar, som ofta är väldigt ovana vid att snacka om exempelvis sex när det gäller dem själva. Överlag är vi inom rörelsen ovana att diskutera vår egen vardagsrasism. Att vi vågar se kritiskt på oss själva, konfrontera oss med de privilegier som många av oss har – att exempelvis vara vit i ett rasistiskt samhälle – är nödvändigt för att vi ska kunna föra en trovärdig klasskamp.

Paddan

Läs mer:
”Pornography. The Evidence of Harm” av Diane Russell

”Syster, du är ju annorlunda” av Diana Mulinari och Anders Neergaard i Framtiden i samtiden.

För mer info:
antiporrkampanjen@linux-mail.org

Kampen mot porrindustrin fortsätter

Den 27 februari och 26 mars genomfördes blockader mot nattklubben Heartbreaks strippshower i Malmö där Antiporrkampanjen, en del av Feministiskt Forum, var intiativtagare. Syftet med blockaderna var att få Heartbreak att sluta med sina strippshower som vi anser vara en del av den världsomspännande porrindustrin. I den första blockaden, 27 februari, deltog ungefär 40 kvinnor. Själva blockaden var kvinnoseparatistisk. Runt om deltog ett femtontal kvinnor och män med att bland annat dela ut flygblad. Tanken var att vi skulle försöka hålla blockaden i en timme, mellan 21-22, för att därefter fortsätta med en gatufest. Då polisen kom samtidigt som oss började vi blockaden lite tidigare. Enligt poliskontakterna fick vi stå till fem över nio. Efter den utsatta tiden skulle vi få ställa oss på andra sidan gatan och skrika våra slagord. Detta vägrade vi givetvis. Trots polisens tidsangivelse lyckades vi hålla blockaden till tjugo minuter i tio.

Den andra gången, den 26 mars, var vi många fler och polisen fanns redan på plats utanför Heartbreak när vi kom. De var kravallutrustade och redan från början var stämningen konfrontativ. Vi lyckades inte blockera dörren, för polisen hindrade oss. Det gick inte alls att förhandla med polisen denna gång. Ganska snabbt blev vi bortburna till andra sidan gatan. Några få torskar lyckades då komma in på nattklubben. Våra protester fortsatte runtomkring utanför nattklubben. Polisen motade oss längre och längre bort, men stämningen var så hätsk att polisen spärrade av hela gatan. Därmed gjorde de oss en tjänst genom att hindra ytterligare torskar från att gå in på Heartbreak. Ett tjugotal deltagare i blockaden sattes på en inhyrd buss och kördes ut till förorterna.

Så länge Heartbreak fortsätter med strippshower kommer vi att fortsätta med blockaderna. Vi anser att det är en effektiv metod då det slår hårt ekonomiskt mot klubben. De går miste om inträdesavgiften och alkoholförsäljningen samt de utgifter de haft för affischering och annonsering med mera. ★

Miss J, Mejra & Sparkle

Sluta knäböja för imperiets ideologer

DEN VÄSTEUROPEISKA utrikesdebatten har de senaste åren präglats av en allt mer skrämmande världsbild där handlings- och tankemönster förklaras utifrån premisser som tidigare förpassats den amerikanska presidentadministrationen och dess högerideologer. Likt Bush och hans gelikar i Washington väljer man en förklaringsmodell där svartvita gränsmarkeringar likställs med ordalag som den fria världens kamp mot diktaturens och fundamentalismens lära. En imperiekultur sveper åter över världen och det koloniala arvet segmenteras genom en blomstrande nykolonialism där minoritetens militära och ekonomisk styrka förvandlats till legitimitetens och effektivitetens diktat över majoriteten. Ord som DNs före detta chefsredaktör, Hans Bergström, använder sig av när han, likt sin karismatiska förebild Ahlmark, bygger länkande broar med den amerikanska högerideologin.

I sin artikel den 22 mars går Hans Bergström till angrepp mot FN där han på ett kusligt sätt repeterar samma gamla visa som för länge sedan mist allt vad gäller melodisk djuphet eller klingande lyster. När amerikanska ideologer som Richard Pearl mässar för ett overksamt och förlegat världssamfund eller när Bush frankt utpekar FN som en käbblande lekstuga så har vi sedan länge slutat att förvånats. Men när en respekterad svensk nyhetsauktoritet vevar igång samma gamla verklighetsfrånvända speldosa, ja då spiller även jag ut morgonens nybryggda kaffe. Hans Bergströms bemyndigade röst låter kallt och analytiskt missbrukande deklarera; ”För att en organisation ska göra sig värd förtroende måste den vara både effektiv och legitim. FN är notoriskt ineffektivt när stora mänskliga världen står på spel. Det saknar egen insatsstyrka och har svårt att komma till beslut. Därtill kommer FN-kulturens tendens att släta över och dölja övergrepp i diplomatisk dimma. ”

Jag funderar över hur pass ordentligt herr Bergström verkligen har studerat FNs historia. Jag undrar över om han överhuvudtaget är villig att se västvärldens skamfyllda del i organisationens misslyckanden. För vad menar egentligen Hans Bergström med legitimitet? Är det när USA och Storbritannien väljer att i trots av en nästintill enhetlig världsopinion invadera Irak i sin nu påvisat gagnlösa jakt efter massförstörelsevapen? Är effektivitet för Hans Bergströms likställt med Israels ockupationspolitik och dess beslutsamma vägran att rätta sig efter varje internationellt stadgad resolution eller människorättskonvention?

När Hans Bergström sedan fortsätter sin analytiskt ogrundade kritik med att påstå att FN inte har någon egen insatsstyrka har han visserligen rätt i detta, men tycks helt sonika avstå ifrån en mer nyanserad förklaringsbild. Som Phyllis Bennis visar i sin nya bok om FN, har organisationen redan i grundandets stadga slagit fast att en sådan styrka skulle bildas, då förhindrat av kalla krigets realiteter. När sedan Sovjetblocket föll tog FNs generalsekreterare Boutros-Ghali upp arbetet med att bilda just en sådan styrka. Faktum är även att den snabbsvarande styrkan materiellt bildades, men tvingades snabbt att upphöra när USA valde att stå utanför ett samarbete som de ansåg alltför frånvänt Pentagons egen geopolitiska agenda.

> ”Är det inte dags att fokusera problematiken på FN:s maktfördelning och dess odemokratiskt tillsatta säkerhetsråd istället för att ge sig hän åt amerikansk unilateralism och FN-fientlig högerargumentation?”

Hans Bergströms artikel är i stort sett ett skamligt rekapitulerande av Ahlmarks orättvisa och löst argumenterande artikel i DN den fjärde mars, där han går till angrepp mot Kofi Annan, som i artikeln får personifiera FN. Där anklagar Per Ahlmark Kofi Annan för att vara indirekt ansvarig för folkmorden i Rwanda och på Balkan. Genom sin historieanalys lyckas Ahlmark, för att sedan backas upp av Hans Bergström, visa på att FN, och då framförallt säkerhetsrådet, misslyckades med att stoppa massakern. När sedan Bergström skriver att FN inte klarar av att fatta några beslut och istället förordar en västvärldsdikterad unilateralism undrar jag om han överhuvudtaget ställt sig frågan om vari FN problematiken egentligen ligger. Att organisationen förblir en misslyckad beslutsfattare eller om det kan vara så att FN av ett fåtal permanenta säkerhetsrådsmedlemmar försatts att verka i skymundan genom ett överhängande hot om veto och straff.

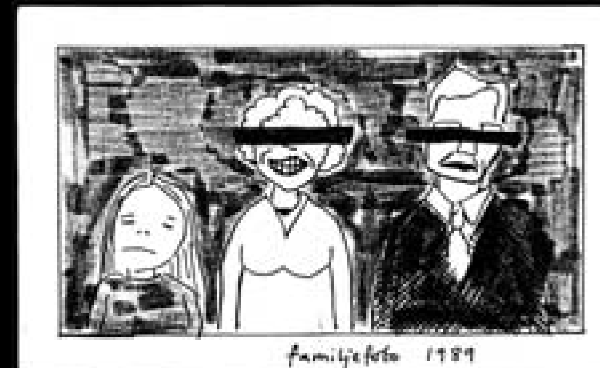
Vi bör istället ställa oss frågan varför FN inte ges den legitimitet som världssamfundet kräver. Är det inte dags att fokusera problematiken på FN:s maktfördelning och dess odemokratiskt tillsatta säkerhetsråd istället för att ge sig hän åt amerikansk unilateralism och FN-fientlig högerargumentation. Är det inte dags att granska vetomakternas oinskränkta förbehåll och arbeta för ett mer livskraftigt och demokratiskt FN. Vinnarna av ett krig för snart 50 år sedan dikterar fortfarande världens samlade intressen. Fyra femtedelar av jordens befolkning finner sig fortfarande styrda av en nykolonial västvärldsdiplomati där den militära och ekonomiska faktorn står som enda kvarvarande garant.

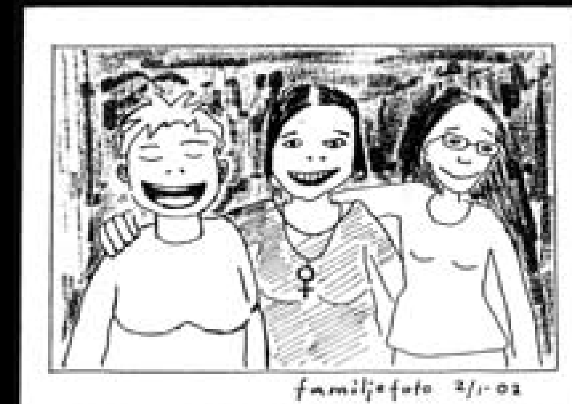
Personer som Hans Bergström och Per Ahlmark tror sig se en hoppfull och fredlig framtid för jordens befolkning bara FN-kulturens demokratiska ideal sänkts i sank. När den USA ledda koalitionen av västländer ersatt FN-ineffektiviteten med en unilateral krigseffektivitet och byggt om FN-legitimitet med sin egen kolonialliknande minoritetslegitimitet så anser de sig kunna andas ut och överblicka skapandet av, för att återigen låna Hans Bergströms organisationsnamn, en Demokratiernas Förenta Stater.★

Rasmus

Ordlista
Premisser = förutsättning, försats
Gelikar = jämlike
Segmenteras;
1) segment= avskuret stycke, del.
2) segmentera= uppdela i segment
Unilateralism = ensidighet

Serierevolution

Queer as Karin startade från början med att Terese gjorde en skämtteckning över olika ”flat-typer”. Sanna tyckte att den var rolig och vi började para ihop figurerna med varandra...Sedan gick det flera månader och vi hade nästan glömt bort bilden. Så en dag satt vi i klassrummet (på serietecknarskolan på Kvarnby i Malmö) och ingen av oss hade något att rita. Vi började prata om att det nästan inte finns några serier om homosexuella, ialla fall inga svenska. Och särskilt inte några BRA. Bara den där QX då, och den är ju bara kul för bögar, antar vi. Hur som helst så kom vi att tänka på den där skämtteckningen, och bestämde oss för att göra något av den. Resultatet finns nu i form av vårt fanzine ”Queer as Karin”.★

Terese o Sanna

Hösten 2001 påbörjades fanzinet som nu kommit ut fyra gånger.”Queer as Karin” kommer i slutet av juli ut i bokformat,och kommer att säljas under Pride. Förhoppningsvis kommer den i en bokhandel nära dig. Kontakt: queer.as.karin@spray.se

Svett & Etikett

Skicka in dina egna frågor till Dolores La Concha, Brands egen Dr Phil: svettoetikett@spray.se

Sommarens höjdpunkter 2004

Förutom att Morrissey kommer till Hultsfred i sommar, finns det några andra trevliga saker att sysselsätta sig med. Här kommer ett urval:

Maj

Skåne Social Forum drar igång den 6 maj i Lund.
www.skanesocialforum.org

Umeå Sociala Forum den 9 maj på Umeå Folkets Hus.
www.v-botten.abf.se

Den 9 maj är det all-europeisk kampanjdag mot EU:s nya grundlag, mot privatiseringar och mot nyliberlismen.

Göteborgs Sociala Forum anordnas den 14-16 maj.
Mer information tillkommer, men arrangörerna kan kontaktas via e-post: gsf2004@spray.se

Den 18-23 maj är det Media mot rasism, xenofobi och rasdiskriminering konferens i Tjeckien. Syftet är att diskutera den ökade rasismen i Östeuropa.
www.eyfa.org/Tabor-May

Juni

För den som händelsevis ska till USA i sommar är det G-8-möte i Georgia, Atlanta, den 8-10 juni. För mer information om protesterna:
www.repealnow.com/g8.htm
http://atlanta.indymedia.org/
http://freesavannah.com/g8/

Den 12 juni anarkistisk bokmässa i Norwich.
http://twotins.tripod.com
e-post: norwichanarchists@hotmail.com

19-20 juni Leamington Peace Festival.
www.peacefestival.org.uk
e-post: info@peacefestival.org.uk

24 juni börjar K-town DIY Punk- och Hardcorefestival i Köpenhamn och håller på i fyra dagar.
www.ungeren.dk/k-town/

Den 25-26 juni kommer president Bush att besöka kommande EU-ordförandelandet Irland.
www.indymedia.ie

Juli

10-11 Rhythms of the World är Storbrittaniens största gratisfestival, med världsmusik, inne- och utomhusscener samt barnaktiviteter och håller till i Hitchin, Hertfordshire
www.rhythmsoftheworld.com

10-24 juli Earth Activist Training Camp på Ragmans Lane Farm, Gloucestershire.
e-post: earthactuk@123mail.org

12-17 juli 'Common ground' möte i Bulgarien. Syftet med mötet är att samla miljöaktivister och kritiska jordbrukare från flera länder för att diskutera livsmedel, för att lära av varandra och formulera gemensamma strategier och projekt.
www.aseed.net

Det tredje europeiska PGA-mötet sker i Belgrad den 23-29 juli.
www.pgaconference.org/
www.agp.org
e-post: drugacijimejl@yahoo.com

Augusti

Anarkistiskt Forum 2004 äger rum den 11-14 augusti. Programmet är ännu inte klart, men kommer att finnas tillgängligt från 1 maj, liksom information om var forumet skall äga rum (någonstans i södra Sverige). Arrangörerna utlovar mycket teori, praktik, nöje samt nya kontakter.
e-post: anarkoforum@hotmail.com

Ecoptopia i Holland, med tema mat och jordbruk.

För att hitta fler möten och protester kan man gå in på hemsidan www.protest.net

Nu har äntligen Brand hittat ut på nätet igen! Besök oss på:

www.anarkistisktidning.org

Dolores La Concha

Jordens salt
- klasskamp och kvinnokamp på 50-talet

1954 SPELADES EN film in i New Mexiko, USA, som var baserad på en riktig händelse. ”Jordens salt”, heter den. Jordens salt har två olika referenser. Dels den bibliska, kristna, där det syftar på de människor som bevarar sin tro, konserverar den och inte går från Jesus klart lysande stig (och sånt där…). Sen finns det den till fotfolket, de vanliga arbetarna, de som dag in och dag ut sliter utan att se någon större förändring. Eller? För det är just det som händer i Jordens salt. Människorna organiserar sig, står enade mot bossen, och vinner i slutändan en del av de rättigheter de kämpar för.

Den riktiga historien

Vid en gruva där det jobbade mest amerikanska mexikaner var förhållandena mycket sämre än vid de gruvor där det jobbade endast vita amerikaner. En dag sa de stopp, och gick ut i strejk. Facket de tillhörde var ”Union of Mine, Mill and Smelter Works”, ett fack som 1949 hade blivit utkastade från de större fackförbunden för att de bedömdes ha för mycket kommunistiska influenser. De strejkande krävde samma rättigheter som amerikanska gruvarbetare: samma lön, att jobba i grupp för att öka säkerheten och betald semester. De centrala frågorna var värdighet och jämlikhet, det vill säga att ingen skillnad skulle göras på om arbetaren var etniskt vit amerikan eller amerikansk mexikan.

Efter åtta månaders strejk kom ett domstolsbeslut som förbjöd de strejkande gruvarbetarna att beträda gruvans ägor. Vad som då hände var att kvinnorna, som hade bildat ett stöd i ”Womens Auxiliary” för att ge männen mat, kaffe och stöd när de strejkade, aktivt gick in och tog över strejken. För det fanns ju inget beslut på att kvinnorna var förbjudna på gruvans mark. Vid ett tillfälle, som även är med i filmen, tar sheriffen omhand 45 kvinnor och 17 barn och låser in dem i häktet för störande av ordning. Detta var en drastisk åtgärd som väckte uppmärksamhet hos guvernören i New Mexiko. Kvinnorna och barnen släpptes efter att man inte längre stod ut med det oväsen de förde i häktet, och för att de tog upp all plats som behövdes till ”vanliga” brottslingar.

21 januari 1952 tog strejken slut, och bolaget gick med på kraven för högre löner och försäkringar för de anställda, men tyvärr inte betald semester. Senare installerades det också rinnande varmvatten i amerikanska mexikanernas hus, något som inte funnits tidigare men som heller inte varit ett av strejkkraven.

Inspelning av filmen

Hollywood är ju inte känt för att göra några höjdarfilmer, och det var inte annorlunda på 40- och 50-talet. Men det fanns vissa radikala element (?!), som 1935 hade försökt sig på organisering i något som kallades LA League. Man försökte göra påtryckningar och smyga in antirasistiska, antifascistiska och profeministiska frågor i de filmer som gjordes. Tyvärr klipptes de flesta av dessa försök bort när filmen passerade genom de högre lagren i filmindustrin. På 50-talet var Hollywood drabbat av McCarthy-eran, som bedrev hetsjakt på kommunister. Flera regissörer, manusförfattare och skådespelare som blivit svartlistade på slutet av 40-talet var med och gjorde Jordens salt. Biberman, regissören av filmen, och tre till, hörde talas om strejken och startade ett samarbete med ”International Union of Mine, Mill and Smelter Workers”. Filmen spelades in på plats i New Mexiko, och bortsett från ett fåtal skådespelare var resten oprofessionella, vanliga arbetare, som varit med i strejken. De kombinerade två saker som levde kvar från försöken av LA League; att visa något progressivt i en spelfilm, och att samarbeta intellektuella (som de säger i Amerikat) och arbetare.

Filmen var inte den lättaste att spela in. FBI blev tipsade av en skollärare som sa att ett filmteam uppviglade till kommunistisk verksamhet och började trakassera inspelningen. En av huvudrollsinnehavarna, Rosauria Revueltas, en mexikansk skådespelerska, hämtades och deporterades till Mexiko och förbjöds att återvända till USA.

Revolutionerade frågor

När filmen väl var klar vägrades den tillträde till de flesta biografer i USA, och visades bara på ett fåtal ställen. Först 1965 hade filmen en mer officiell premiär i USA när bojkotten dött ut. I Europa mottogs den bättre och vann flera priser på olika festivaler. Bojkotten från Hollywood-etablissemanget saboterade effektivt för filmen, och lyckades även köra bolaget som gjort Jordens Salt i konkurs. Repressionen innebar slutet för mer alternativa, radikal filmer, och något nytt kom inte förrän på 60-talet då ett filmkollektiv som kallade sig Los Angeles Newsreel bildades.

Filmen har fortfarande idag ett stort värde. I filmen, och i verkligheten, förvandlades kvinnor, som ofta får spela en passiv roll både på film och i verkligheten, till den aktiva parten som tar initiativ. Först blev kvinnorna förlöjligade av männen, de kunde inte ses ta männens plats. Efterhand som kvinnorna stod fast mot alla försök att bryta deras strejk, vek männen undan. Det blev ett intressant perspektiv också, när männen helt plötsligt fick prova på att vara hemma med barnen hela dagarna, och ”göra ingenting utom att lyssna på radio”, som de anklagade sina fruar för att göra, de såg inte allt det hushållsarbete som gjordes i hemmet. Det direkta erfarenheter av det hårda hemarbetet, som blev tyngre av att det inte fanns rinnande varmt vatten i husen, som de förstod sina fruars situation. Helt plötsligt gjordes en kovändning i kraven; förut sa facket att först kommer arbetarnas jämlikhet, sedan kvinnornas. Nu instämde männen i att det var absolut nödvändigt att föra krav som förbättrade allas situaiton, även kvinnornas.

Kvinnokampen och solidariteten är stark i filmen, även på det sätt att den är antirasistisk och visar på de lika förhållanden amerikanska och mexikanska arbetare har. Det som är filmens tydligaste budskap är hur stark massan blir. Filmen är fylld av böjda ryggar och ögon som hårdnat, men den går aldrig över gränsen, känns inte klyshig. Detta är en film som helt klart fyller en plats i historien, som fortfarande har en betydelse, och som alla definitivt borde se.

Olga

Fakta

Biberman var medlem av the Hollywood Ten, regissörer och manusförfattare som hade anklagats för ”contempt” inför en utfrågning av kongressen 1947, de vägrade svara på frågor om sin politiska tillhörighet. Hollywood Ten dömdes till föngelse 1950 och svartlistades. Biberman fick sex månaders fängelse.

Rosauria Revueltas spelade rollen som Esperanza Quintero, frun till strejkledaren som först motsätter sig att hon också organiserar sig. Hon blev svartlistad i Mexiko efter deporteringen från USA och spelade inte med i någon mer film.

Några av de produktioner som svartlistade regissörer och manusförfattare låg bakom är bland annat ***Apornas Planet, Spartacus, Jordens Salt, Bron över Floden Kwai, M*A*S*H, Lawrence of Arabia***

För dig som vill se ny politisk film rekommenderas ***Fackklubb 459 – sista striden på Bagarn.*** En dokumentärfilm om ett år med arbetarna på Skogaholms och Schulstads bagerier i Stockholm samt deras fackliga företrädare.

Hej alla glada sommarmänniskor!

Ni som nu har läst den här artikeln och tyckte att”sjysst, jag vill veta mer om politiska filmer” ni ska fortsätta läsa. Vi tänkte börja med en recensionssida för filmer. Idén är inte på några sätt ny. I Frankrike på 1930-talet infördes i dagliga kommunistiska L´Humanité recensioner skrivna av arbetare. Spalten kallades ”Ur vår synpunkt/Notre point de veu”. Tidningen tyckte att varför ska kritiker sitta och proffstycka, när det är bättre att vi som lever som dem i filmerna (eller aldrig kommer ha samma villkor som överklasslynglarna vi kollar på) skriver om dem. Resultatet var ett stort engagemang och många olika synpunkter om samma filmer.

Gör så här:

Sätt er ner i grupp och kolla på en film.Den får ju gärna ta upp politiska frågor, men ibland kan det vara intressant med filmer som man inte ska se, just på grund av sitt dogmatiska och stereotypa Hollywood-innehåll. Det kan ju vara bra att varna andra tittare för såna filmer. Typ, se ”Sweet Sixten” av Ken Loach, men inte ”The Passion of the Christ” av Mel Gibson (om du inte är otroligt våldsfixerad). Kolla på filmen och skriv en recension (max 5000 tecken, tack!) och skicka in till Brand. Publicerade bidrag belönas med äran, en gratis tidning, snygga pins och klistermärken. Så vänta inte! Ta första tråkiga dag då ni inte har nåt att göra,koppla in videon och tryck på play (eller sätt igång datorn och den nerladdade filmen).★

Brandkollektivet

Nästa nummer kommer ut i början av hösten.

Ha en trevlig sommar!

k-town '04 festival

A DIY PUNK AND HARDCORE FESTIVAL

24th - 27th of June 2004

MUSIC, WORKSHOPS,

UNDERGROUND POLITICAL FILMS,

SOUPKITCHEN, BIKEWARS

FOOD AND LITERATURE STANDS, DISTROS

Contact: k-town@care2.com www.ungeren.dk/k-town

UNGDOMSHUSET

JAGTVEJ 69 2200 COPENHAGEN DENMARK